

ת.א 14-06-22755

בבית המשפט השלום

בתל אביב-יפו

ד.ד. מיוזמים 2010 בע"מ, ח"פ 5-442771-51

התובע:

ע"י בייכ עורכי הדין:
 עמוס נן-אמדן (מ.ר.12550)
 או שלומית הראל-שוורץ (מ.ר.16776)
 או אירית באומהורן (מ.ר.12532)
 רח' זיבוטינסקי 33, ר"ג 52511
 טל': 03-6124505, פקס: 03-6124626

נגד

שרון שפורר, ת.ז. 34107017

הנתבעת:

על ידי המטה למאבק בשהר בנשים מיסודם של
 עצה"מ ומשרד עו"ד כבירי נבו קידר ושות'

באמצעות משרד עו"ד ונוטריון כבירי נבו קידר ושות'

ע"י גיל נבו ו/או עמרי כבירי ו/או אורי קידר
 ו/או זנונו אלרני מאן סימה סלע-פלקס
 ו/או גלינה רונקין ו/או
 ל ו/או אבי בלוס ו/או גל
 בד בנאי ו/או טום פרו
 אנגיל-כך ו/או מריאנה
 אהרוני ו/או עמוס נוה
 או איתי שפרבר ו/או
 ית ו/או אורי כהנא

ה 46 דמת גן 52520
 פקס: 03-5667665

החלטה

22/06/2015

בקשה 20 בתיק 14-06-22755

שו' רחל ערקובי

לתיק.

תיקוןא. ענת נבו

1. עניינינו בתביעה שמטרתה המרכזית היא להלך אימים על הנתבעת, ולהשתמש בפערי הכוחות והמשאבים בין התובעת, חברת נדלין ענקיות ועתירת משאבים, לבין הנתבעת, עיתונאית ואם צעירה, על מנת לרפות את ידיה של הנתבעת ולהשתיק אותה.
2. במספר כתבות שפורסמו על ידי הנתבעת (כתבות שאינן נושא תביעה זו), במסגרת עבודתה כעיתונאית חוקרת בעיתון "הארץ", נחשפו פניו האמיתיות של דוד דיגמי, בעל המניות של הנתבעת, המנהל שלה והדירקטור שלה (להלן: "דיגמי"), כעברייני, סוחר נשים וסמים, שהאלימות והסחיטה משמשות אותו יום יום בהתנהלותו. אדם זה הוא שעומד הלכה למעשה מאחורי התובעת, וכן הוא הרוח החיה מאחורי תביעת השתקה זו כנגד הנתבעת.

3. הרוץ אפו של דיגמי מופנה כנראה בעיקר כלפי חלקה של הנתבעת בבקשה שהגיש עיתון הארץ לבית המשפט המחוזי להתיר את פרסום דבר מעללי האיומים במסגרת תיק תפ"ח 1016/09 מדינת ישראל נ' רחמים בן עמנואל סבן (להלן: "פרשת חסחר בנשים").
4. השיטה שנבחרה להשתקת הביקורת העיתונאית כלפי דיגמי והחברה שבבעלותו היא הגשת תביעת עתק זו כנגד הנתבעת עצמה, כאדם פרטי ונטול אמצעים, על מנת לבדוד אותה מתוך מערכת העיתון המעסיקה אותה ולהרתיע אותה באופן אישי.
5. ודוק, מובן לכל כי לו היה דיגמי אכן מבקש להיפרע באמצעות תביעה זו, היה מגיש אותה כנגד מערכת "הארץ" ולא כנגד הנתבעת כאדם פרטי. הרי מובן כי התובעת לעולם לא תוכל לגבות מן הנתבעת את סכום העתק שנתבע בתביעה זו, לא פחות מ-1,685,000 ש"ח, שהרי סכומים כאלה (ואף לא סכומים הקרובים לכך) אינם בהישג ידה של הנתבעת.
6. למעשה, הנתבעת אף לא יכלה להרשות לעצמה את מימון ייצוגה בחלק זה, וייצוגה נעשה על ידי המטה למאבק בסחר בנשים מיסודם של עמותת ענ"מ ומשרד ענ"ד כגוריי נבו קידוד ושות'. המטה למאבק בסחר בנשים נאבק כבר כעשור בתופעת הסחר בנשים והזנות ורואה שליחות של ממש, למען קורבנותיו האומללות של דיגמי ולמען דמותה של החברה בישראל, להגן על הנתבעת בפני תביעה זו.
7. אכן, ראינו לנכון לציין כי ייצוגה של הנתבעת נעשה על ידי משרד הח"מ, אשר הקים יחד עם עמותת ענ"מ גוף ציבורי בשם "המטה למאבק בסחר בנשים", שכשמו כן הוא - מטרתו הינה להיאבק בתופעה המאוסה של סחר בנשים למטרות עבדות וזנות.
- מאחר והתובעת שבנדון נשלטת על ידי אחד מגדולי סוחרי הנשים בתולדות מדינת ישראל; מאחר והפרסומים נשוא התביעה נעשו על ידי עיתונאית הנאבקת מזה שנים בתופעת הסחר בנשים; ומאחר והתביעה הוגשה נגדה בכדי להרתיעה מלהמשיך במאבקת זה - אזי הגנתה של הנתבעת בתביעה זו הינה חלק בלתי נפרד מן המאבק הכולל בסחר בנשים.
8. דברים אלה מודגשים כי תביעה זו לא הוגשה על מנת לגבות פיצוי מן הנתבעת אלא כדי לבדוד אותה ולמנוע ממנה להמשיך בחקירתה ובפרסומיה אודות התובעת ואחות דיגמי העומד בראשה.
9. מניעים אלה הם שהובילו את התובעת להתנפל כמוצאת שלל דב על מספר "פוטטים" שכתבה הנתבעת בעמוד הפייסבוק הפרטי שלה, ובהם הצביעה בפני חברי הפייסבוק שלה על כך שהתובעת הינה חברה מפוקפקת אשר יש להיזהר ממנה.
10. במסגרת ברור תביעה זו תציג הנתבעת במידת הצורך את התנהגותו העבריינית, בעבר ובהווה, של דוד דיגמי ואת השלכותיה על החברה שבבעלותו ובניהולו. מתוך פירוט זה יובהר ללא כל ספק כי תיאור החברה כ"מפוקפקת" בלבד עושה עימה חסד גדול. יתר על כן, הרי שזו חובה מוסרית וציבורית להזהיר את הציבור ממנה.
11. ודוק, על החובה המוסרית להזהיר את הציבור מפני דיגמי וחברות הנדל"ן המקושרות עימו עמד כבר כבר כבי' השופט חאלד כבוב, במסגרת החלטתו ב-תפ"ח 1016-09 מ.י. פרק פמ"א נ' סבן (עציר) ואח' לא פורסם, 15.2.2012 (להלן: "ההחלטה להסרת איסור הפרסום").
- "מטעמי הצדדים ומהמידעים המודיעיניים שתוצגו בפנינו עלה בברור כי (מדובר) באדם אשר ממשיך בפעילות לא חוקית לכאורה גם לאחר חתימת הסכם עד המדינה, לרבות בעניינים הקשורים בהפעלת מקומות עיסוק בזנות, כן הוגש כנגדו אישום חמור בכתב אישום [מאז נכתבו הדברים הורשע כבר דיגמי בכתב אישום זה בסחיטה באיומים - הח"מ] המייחס לו קשר עם גורמים עברייניים.**
- מעל לכל - עד המדינה [דיגמי - הח"מ] עוסק בפעילות נרחבת בעולם העסקי-מסחרי בתחום הנדל"ן, במסגרתה מתקשרים עימו גורמים רבים. גם בהנחה שעיסוקו הנוכחי הני"ל הינו לגיטימי, יש חשיבות רבה לדבר ידיעת טיבו של עד המדינה לשיקול במניין שיקוליו של הציבור הבא עימו במגע מסחרי-עסקי."**

(ההחלטה להסדרת איסור הפרסום, בעמוד 8, מול השורות 12-3)

(ההדגשות בציטוט זה, ובכל הציטוטים הבאים לאחרי, הן של הח"מ)

(א') העתק ההחלטה להסדרת איסור הפרסום מצ"ב ומסומן כנספח א.

12. כאמור לעיל, ביום 15.2.2012 התקבלה החלטת בית המשפט המחוזי (נספח אי לעיל), אשר התייר לפרסם את שמו ופרטיו האישיים של דוד דיגמי - בעיקר מן הטעם ש"זכותו של הציבור לדעת עם מי הוא בא במגע עסקי בתחום הנדל"ן גוברת במקרה דנן על זכותו של העד לפרטיות ולחסינות מפני פרסום פרטיו" (סעיף 20 להחלטה).

13. דוד דיגמי הגיש ערעור לבית המשפט העליון על ההחלטה הנ"ל.

במהלך הדיון בערעור, ביום 12.7.2012, הושלמה מלאכת שינוי שמו ופרטיו האישיים של דוד דיגמי במשרד הפנים, כחלק מהניסיון שלו "למחוק" את זהותו הקודמת במסגרת הסכם עד המדינה עמו.

14. ביום 23.9.2012 התקבלה החלטת בית המשפט העליון בערעור שהגיש דיגמי (ע"פ 2117/12 פלוני נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ). ההחלטה התקבלה לאחר תהליך שינוי זהות הנ"ל. במסגרת ההחלטה, נקבע כדלקמן:

" לאחר ששמענו את טיעוני באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ולאחר שעיינו בתגובות הצדדים, בהודעותיהם ובתשובותיהם, החלטנו לפרסם את שמו המקורי של המערער למעט תמונתו, כתובתו ופרטיו המזהים אשר יוותרו תחת צו איסור פרסום.

...

גם אנו שוכנענו, כי אין בסכנה הנשקפת לחייו של המערער כדי להדוף את האינטרס הציבורי כבד המשקל בנסיבות בהן מדובר בפרשה חריגה ויוצאת דופן ביותר ובנסיבות חמורות בהן מדובר במי שהיה מדאשי אופרציוני ניהול רשות סחר בנשים במסגרתה ניהל ביחד עם נאשמים אחרים בתו בושת וסחר בנשים בהיקף רחב מאוד. קיימת חשיבות רבה לזכות הציבור לדעת מהו שמו של מי שהיה שותף עסקי מרכזי ודומיננטי בעבירות הסחר ובעל תפקיד בכיר ביותר בהפעלת הרשת.

זאת ועוד, עצם פרסום שמו של המערער עתה, לאחר ששינה את שמו לשם אחר, לא מעמיד את המערער בסכנה, שלא היה בה עד לכתבת פסק דין זה. שכן, אילו המערער היה שרוי בסכנה לחייו, כפי שהוא טוען לה, הרי שסכנה זו איננה גוברת עם פרסום שמו המקורי.

...

בנסיבות אלה, הגענו לכלל מסקנה, כי חשיפת שמו המקורי של המערער ופרסום התנהלותו העבריינית בצוותא הדא עם הנאשמים בפרשה בתחום הסחר בבני אדם, לאחר שכיום זהותו שונתה, ללא פרסום תמונתו, כתובתו ופרטיו האישיים שיביאו לזיהויו, לא תפגע בעיקרון "זכות הציבור לדעת".

אשר-על-כן ומכל האמור לעיל, הוחלט לפרסם את שמו המקורי של המערער, למעט תמונתו, כתובתו ופרטיו האישיים אשר יוותרו תחת צו איסור פרסום. כמו כן, צו איסור הפרסום בכל הנוגע למתלוננות/קורבנות הסחר יוותר אף הוא בעינו."

15. יוצא אם כן, כי כל שבית המשפט העליון אשר לפרסם, הינו את תמונתו, כתובתו ופרטיו האישיים של אותו אדם בעל זהות חדשה (שהיה פעם סותר הנשים דוד דיגמי).

האם בית המשפט העליון אסר לפרסם את פרטי ועיסוקי חברת מיזמים? לא!!!

האם בית המשפט העליון אסר לפרסם את מעלליו של דוד דיגמי? לא!!!

האם בית המשפט העליון אסר לפרסם את הקשר ההדוק וההיסטורי שקיים בין חברת מיזמים לבין דוד דיגמי, מזה שנים ארוכות ועוד בטרם מתן ההחלטה הנייל? לדעתנו לא, שהרי:

א. "פרטיו האישיים" של אדם אינם כוללים, כפשוטו, את היותו בעל שליטה בחברות שונות; למעשה, אלו פרטים "לא-אישיים" לחלוטין, הרשומים במרשם הפתוח לציבור; מה גם שלא מצאנו בהחלטת בית המשפט העליון כל הנראה האוסרת באופן ספציפי לקשור בין דוד דיגמי לבין חברות הנדליין שבבעלותו.

עניינו של בית המשפט העליון במסגרת ההחלטה הנייל, היה לכבד את הסכם עד המדינה עם דיגמי, שנחתם בכדי להגן עליו מפני פגיעתם הרעה של עבריינים אחרים שירצו "לסגור אותו תשבון" - וזאת למרות שסכנה זו כבר אינה קיימת, כעולה מהחלטות בית המשפט העליון, מאחר וכל הזירה העבריינית יודעת היטב מיהו "דיגמי המשוי" ומיהו "דיגמי התדשי".

כל שעולה מהסכם עד המדינה, הינו שלא ניתן לפרסם, לדוגמה, פרטים אישיים כגון כתובתו החדשה של דיגמי וכיו"ב.

ואולם, אם דיגמי בחר במודע להישאר בלב הזירה העסקית והציבורית של מדינת ישראל, ולנהל בית רמה מספר חברות נדליין מובילות - הרי שממילא הוא חשף עצמו לזרקור פומבי, וכי הדבר אינו בא בגדר "פרטיו האישיים".

ב. מזובר במידע פומבי והיסטורי שכבר פרסם במספר אמצעי תקשורת מרכזיים והוא זמין לכל ברשת האינטרנט (מספיק לחקיש במנוע החיפוש של גוגל "דוד דיגמי" ו"מיזמים" כדי להיווכח בכך), ולכן איסור הפרסום עליו אינו באמת בגדר האפשר.

ג. דיגמי עצמו אינו סבור כי לא ניתן לקשור בין שמו ההיסטורי לבין החברה הנובעת, שהרי הוא עצמו לא הגיש כל בקשה לאיסור פרסום בהליך דגן, על אף שדבר הקשר האמור הוזכר בהליך זה, המתנהל בדלתיים פתוחות, החל מכתב הטענות הראשון מטעם הנובעת.

16. מכל מקום, הנובעת הגדילה נעשות בעקבות צו איסור הפרסום, ולפנים משורת הדין, לא פרסמה במסגרת פרסומיה אודות דיגמי או אודות מיזמים את עובדת שליטתו של דיגמי בחברה זו.

17. יוצא אם כן, כי בכל מקרה, אין בפרסומים נשוא תביעה זו כל הפרה של אותו צו איסור פרסום (וממילא ברור כי אין בהם לשון הרע, נוכח מעלליו הברורים של דיגמי).

18. ודוק - שעה שהנובעת ביכרה ללכת לפני משורת הדין ולפרש לחומרה את צו איסור הפרסום בפרשה, הרי שאין לזקוף לחובתה את אי-אזכור המפורש של דיגמי בפרסומים אודות מיזמים. ממילא עובדות האמת אודות ההיסטוריה של דוד דיגמי ואודות שליטתו ההיסטורית בחברה מיזמים, הינן עובדות ידועות לכל, וניתן לאתרן בקלות בחיפוש פשוט ברשת האינטרנט - ועל כן לא היה ניתן לצפות מהנובעת להסתכן בטענות להפרת צו איסור הפרסום, רק בכדי להביאן שוב לדיעת הקורא.

19. כל זאת - למעלה מן הצורך - שהרי, אף אם היה בפרסומים אלו כדי להוות הפרה של צו איסור הפרסום, ממילא התרופה הראויה לכך אינה בקשת סעד מבוח חוק איסור לשון הרע.

דהיינו, אין קשר בין הפרת צו איסור פרסום לבין הוצאת דיבה. ניתן לפרסם עניין חסוי, ועדיין העובדות המפורסמות (כגון שליטתו של סוחר הנשים דוד דיגמי בחברת מיזמים) יהיו אמיתיות ובעלות עניין לציבור, או יהיו תבעת דעה בתום לב - ולפיכך יחסו תחת הגנות חוק איסור לשון הרע.

משכך יוצא, כי כל הדיון בעניין מהותו של צו איסור הפרסום, שאלו מנסים באי כוחה של הנובעת למשוך את הזרקור - אינו רלוונטי כלל ועיקר לתביעה.

20. הנה כי כן, אין ויכוח כי הפרסום לכאורה אודות דיגמי והחברה הינו בעל חשיבות ציבורית, (אשר על כן, הפוסטים בפייסבוק מוגנים על פי הגנות אמת דיברתי ותום הלב של חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1985 (להלן: "חוק לשון הרע" או "החוק").

ג. "חברה מפוקפקת" – לשון המעטה

21. כפי שיובהר להלן, לא רק שטרונגית התובעת בתביעה זו (כי נכתב עליה כי היא חברה מפוקפקת) אין לה כל בסיס, והיא אינה מהווה לשון הרע, אלא יתרה מכך – תיאור החברה כמפוקפקת בלבד עושה עמה חסד גדול, ולכן האמור ממילא מוגן על פי הגנות אמת דיברתי ותום הלב של חוק איסור לשון הרע.

22. מאחורי התובעת – כביכול חברה המימה – עומד מי אשר כמועד הגשת התביעה החזיק ב-50% ממניות החברה - הלוא הוא דוד דיגמי - סוחר נשים, עבריין מורשע, ואדם אשר הפך את אמירת האמת לכלי ריק. מדובר באדם אלים שתיקי אלימות, סחר בנשים וסמים עמדו כנגדו ובשל כך בלבד הפך הוא לעד מדינה אשר הפליל את שותפיו לפשעים. יתרה מכך, גם לאחר שהאישומים הישנים נגדו נסגרו, עקב החתימה על הסכם עד המדינה והתחייבותו לא לפשוע עוד, המשיך מנהל התובעת לפשוע ולהטיל אימים על הציבור.

23. זאת ועוד, לא מדובר רק בבעל מניות של התובעת אלא אף בבעל מניות אשר משא תפקיד של מנהל ודירקטור בתובעת ועל כן, הגם שכאמור לעיל אין מדובר בפרסום לשון הרע, ישנה חשיבות ציבורית מהמעלה הראשונה להביא לידיעת הציבור, ובמיוחד ציבור לקוחותיה של התובעת, את היותה "מפוקפקת" אך מעצם היותה מנוהלת ומוחזקת על ידי אדם כמו דוד דיגמי.

24. כאמור, על זאת עמד אף כב' השופט כבונב, בהחלטתו המצוטטת לעיל (ראו נספח א'), כאשר קבע כי "יש חשיבות רבה לדבר ידיעת טיבו של עד המדינה כשיקול במניין שיקוליו של הציבור הבא עימו במגע מסחרי-עסקי".

25. בעניין זה מן הראוי לציין כי לאחר הגשת התביעה, וככל הנראה בעקבות הביקורת הציבורית הרבה כנגד התובעת (בין השאר בכתב ההגנה המקורי שהוגש בתביעה זו) – דאגה התובעת להעלים את שמו של דיגמי ממסמכי הרשמיים, וכך להחזיר אותו אל "מאתורי הקלעים" של פעילותה.

26. התובעת, ואף דיגמי עצמו, הביטו ככל הנראה כי התגלות הקשר ביניהם בציבור עלולים לפגוע בניינין להציג את החברה כחברה "מהוגנת" ועל כן מיהרו להסתירו. כך, ב"עסקה" שנכנסה לתוקפה ככל הנראה ביום 31.12.2014 (על פי נסח החברה מאתר רשם החברות) רכש יאיר סגל, מקורבו של דיגמי, את חלקו של דיגמי בחברה, וכן החליף אותו כדירקטור וכמנחל.

[ב'] העתק נסח תברה מאתר רשם החברות מיום 16.4.2015 מצ"ב ומסומן כנספח ג'.

27. יודגש כי אין בשינוי למראית עין דוגמת זה כדי להסתיר כי דיגמי עזבנו עומד מאחורי התובעת (והנטל להוכיח אחרת בעניין זה מוטל כולו על כתפי התובעת), ובכל אופן – אין חולק כי דיגמי היה העומד בראש החברה עת הוגשה התביעה, ועת פורסמו לכאורה הפוסטים אליהם היא מתייחסת. בנוסף, מרכזיותו של דיגמי להליך זה מודגשת גם בכך שהוא היה זה שייצג את התובעת בהליך הגישור שהתקיים בין הצדדים.

28. מה גם שבידי התובעת הקלטה - אשר תחשף בהמשך במידת הצורך - המקליטה שיחת טלפון שבה התקשר אל התובעת דיגמי עצמו ואיים עליה לבל תמשיך לפרסם אודותיו, או אודות החברות שבשליטתו, פרסומים כלשהם. מכאן ברור הקשר שבין דיגמי עצמו לבין תביעה זו.

1.3. התנהלותו העבריינית של דיגמי

29. בדצמבר 2007 חתם דוד דיגמי – בעל מניות התובעת המנהל והדירקטור שלה כאגור – על הסכם עד מדינה באחת מפרשות הסחר בנשים הגדולות והמזעזעות שידעה מדינת ישראל (תפ"ח 1016/09 מדינת ישראל נ' דמי סבן ואח' לא פורסם ולהלן: "פרשת הסחר בנשים").
30. במסגרת הפרשה נחשפה רשת ענק, מנהלת כולה על ידי עבריינים אלימים, אשר עסקה כדרך קבע ב"רכישת" נשים שנחטפו במדינות מזרח אירופה, העברתן דרך מצרים לדירות מסתור שונות ברחבי הארץ, או בחטיפת נשים שחשבו שהן עתידות לעבוד בישראל בעבודות ניקיון, כליאתן, ניצולן לעבודה בזנות תוך גזילת כל הכנסותיהן, השפלתן, והעברתן לגורמים עברייניים אחרים בעבור תשלום. בדרך זו נחטפו ואולצו לעסוק בזנות מאות נשים.
- וידגש: דיגמי, מנהל התובעת, הוא שעמד בראש רשת ענק זו – והסיבה היחידה בגללה הוא אינו מאמורי טורג ובריוח כיום היא כי הוא העדיף להפיל את חבריו לפשיעה ולהעיד נגדם.
31. במועד חתימת ההסכם בין דיגמי לבין המדינה היו פתוחים נגדו 24 (!) תיקים פליליים על סחר בנשים, ניסיון אונס, פריצות ושימוש בסמים.
- וכך נקבע על ידי כבי' שהרכב בפרשת הסחר בנשים בעניינו של דיגמי:

"כך הוא בנוחד בעניינו, שבו תעובדה ש.ד.ד. (דוד דיגמי – הח"מ) "חצה את הכביש" לא נבעה מחרטה על אודות מעשי העבירה שביצע עם מי מן הנאשמים [...] שיקוליו של ד.ד. בקבלו מעמד של עד מדינה, אכן היו תועלתניים גרידא. [...] לא נעלם מאיתנו כי לא הייתה ל.ד. כל עכבה להודות בכך שביקש לשבט הליכי משפט (ראו למשל עמ' 1429 לפרוטוקול, ש' 12-2) וכי לא היסס לייחס לפקד פלינג דברי שקר (עמ' 1285 לפרוטוקול, ש' 8-5). לא נשכחה מאיתנו עדותו של ד.ד. (עמ' 1155 לפרוטוקול, ש' 9-17; ועמ' 1435, ש' 17-11), שלמיה היה הוא אסיר בכלייה וכי ברח מבית-הכלא והגיע לישראל (ככל הנראה בעזרת דרכון מזויף), וכל זאת – בלא שעידכן את אנשי המשטרה בעובדות אלה"

(עמ' 171 סעיף 569 להכרעת הדין בפרשת הסחר בנשים).

32. זאת ועוד, כך נכתב על דיגמי על ידי כבי' השופט כבוב בהחלטה להסרת איסור הפרסום המצוטטת לעיל:

"עד המדינה (דיגמי – הח"מ) חינו עברייני מרכזי ודומיננטי בפרשה שנדונה. שיתוף הפעולה שלו סייע רבות לרשויות המדינה לבסס דאיות נגד שותמיו אך עם זאת אין לשכוח כי תפקידו היה בכיר בהפעלת תרשת לסחר בנשים וכי לעד המדינה עבד כלילי מכביד. רשימת התיקים שנסגרה במסגרת הסלם עד המדינה כוללת עשרות תיקים בעבירות דומות. כבר במהלך שמיעת עדותו הובהר כי תלוי ועומד נגדו כתב אישום חמור נוסף [בפרשת עיזאת חמאד שבה הורשע בסחיטה באיומים – הח"מ] וכי אמירתו כי זנח את דרך הפשע אינה משקפת את המציאות."

(סעיפים 19,20 להחלטה להסרת איסור הפרסום, ראו לעיל נספח א')

33. על מנת לעמוד על אופיו האמיתי של דיגמי, מנהל התובעת, נציג בפני בית המשפט הנכבד מעט – אך ורק קצה הקרחון – מהתנהלותו האכזרית והאלימה כלפי נשים, כפי שנשמעה מפיו של דיגמי עצמו בעדותו במשטרה, ומפי הנשים שהיו קורבן למעלליו. בהמשך, במידת הצורך, תפרסם התובעת את מלוא חיריקה בפני בית המשפט הנכבד.
34. כך, ניתן לציין דוגמאות ספורות (מיני רבות) לאלימות שנקטו דיגמי ושותמיו כלפי נשים שהיו "בעלותם" והוכרחו למכור בעבורו את גופן לזרים – ונכל זאת העיון "לתמרות את פיו של דיגמי" ולדבר בטלפון, דבר שנאסר עליהן בתכלית האיסור. וזו: דברים אלה מובאים מפיו של דיגמי עצמו, אשר כלל אינו טורח להסתיר את מעשי האלימות שלו, בעדותו במשטרה.

[ג] העתק העמודים הנבחרים מתוך עדויות דיגמי במשטרה מצ"ב ומסונן כנספח ג.

35. פעם אחת היתה זו אישה שעמה יצא לבלות בסילבסטר 2006, ש"דיברת עם מישהו בטלפון למרות שאסלנו עליהן לדבר בטלפון. שאלתי אותה מי זה. היא לא רצתה לומר, אני הייתי שיכור. התעצבנתי וכשהזדנו לדירה בה היא התגוררה הדבצתי לה. אחר כך הצטערתי על זה, קניתי לה מתנות ושלחתי אותה לרוסיה אחרי ששילמנו לה כסף. אני כבר לא זוכר את פרטיה" (עדות דיגמי במשטרה, 14.11.2007, גיליונות 3-2 מול שורות 47-51).

36. פעם אחרת היה זה ב-2003, עם אישה אחרת: "נתתי לה סטיות כי מישהו התקשר אליה ועניתי והוא אמר שהוא קצין המודיעין של רמת גן, אחר כך התנצלתי וביקשתי סליחה" (עדות דיגמי במשטרה 15.11.2007).

37. המקרה החמור ביותר התרחש במכון הליווי הברכי בתחילת שנות ה-2000:

"היה מקרה אחד, שאחת תבנות שרמי הביא לעבודה בברבי שעבדה אצלו באילת בליווי, שגם הגיעה דרך מצרים, ביקשה מהפקיד, דוד הגרוזיני, להתקשר לאמא שלה ברוסיה. דוד סיפר לי את כל זה. הוא נתן לה את הטלפון, והיא נכנסה לחדר ודיברה עם מישהי בעברית. דוד מיד התקשר אלי וגם אמר שהתקשר לרמי [רמי סבן] – שותפו של דיגמי שהורשע בשחרור בני אדם ונשלח ל-18 שנות מאסר – הח"מ. רמי אמר לי להגיע דחוף לסגור את המכון וסיפר שהוא אמר לפקיד לנעול את הבחורה בחדר שלא תברח. אני לא הבנתי בהתחלה למה הלחץ. הגעתי למכון ואז הגיע גם רמי. הבחורה היתה נעולה בחדר, רמי ניסה להסביר לי שהיא תיכנסה לברוח עם איזה ערבי מאילת ולכן הוא העביר אותה לברבי. ועכשיו היא כנראה דיברה איתו עם הערבי הזה... רמי אמר לי לך תביא אקדה מדוד, אני רוצה לאיים עליה. אמרתי לו שלא יירה בה בטעות. הלכתי והבאתי את האקדה. רמי נכנס לחדר יחד איתי ושאל אותה שאלה ברוסית ואז התחיל להרביץ לה, נתן לה בעיטות, אגרופים בפנים, זרק אותה בתוך החדר, בעט בה בכל הגוף... אני פחדתי שרמי יפגע קשה בבחורה ולכן ניסיתי לעצור אותו. תפסתי אותו והוצאתי אותו מהחדר ואז שוב פעם פרץ לחדר עם האקדה, הצמיד לראש של הבחורה והמשיך לדבר רוסית. הבחורה תימה בהלם. אחרי זה רמי הושיב אותה בסלון כדי שכל הבחורות יראו מה יכול לקרות לבחורה, ובאמת אחרי זה לא היו שום בעיות עם הבחורות כי הן מאוד פחדו... רק הייתי אומר להן שאני אקרא לרמי והן היו עושות מה שאני אומר"

(עדות דיגמי במשטרה, 1.11.2007, בעמודים 8-9).

38. האלימות של דיגמי ושותפיו כלפי הבחורות לא נגמרה רק במכות:

"הבנות כולן היו כלואות בדירות איפה שהן גרו כדי שלא יברחו. רמי אמר לי שצריך לכלוא אותן זה מה שעשינו. רמי הסביר לי שהבנות תיירות [זהו הכינוי ה"מקצועי" לנשים זרות שהגיעו לשרא"ל כדי לעבוד ונכלאו – הח"מ] ולכן צריך לכלוא אותן, כדי שלא יברחו, ואני הסכמתי איתו שצריך לכלוא אותן, הרי אם הן יברחו זה יגרום לנו נזק כי על הבנות שולס הרבה כסף... לקחתי דרבוניס כדי שלא יברחו וגם שאם יעצרו אותן נוכל לשלוח אותן חזרה" (עדות דיגמי במשטרה, 1.11.2007, בעמודים 9-11).

39. כך מתאר דיגמי, בקור רוח מזועזע, את התנהלותו היומיומית של ה"עסק":

"אבי ורמי שכרו דירה ברחוב ישעיהו בת"א לשם הם חיו מביאים בנות ישר ממצרים. (הם) היו מתקשרים אלי אחרי כמה שעות או אחרי יום יומיים ומבקשים שאגיע לדירה לבחור בחורות שאני רוצה לקנות. אני הגעתי לדירה הזאת שם היו 10-15 בחורות כל פעם שאני הגעתי. הבחורות שזמן קצר לפני כן הגיעו מרוסיה דרך מצרים... הייתי מסתכל על הבחורות, בוחן אותן איך שהן נראות, מסתכל על החזה שלהן, על הגוף שלהן... מי שהיני איתי יחד בזמן הבדיקות תירגמו לבחורות את דברי כי הם ידעו רוסית ולכן תירגמו שיתפשו ויסתובבו... קניתי מהם בחורות

ב-5,000-7,000 דולר... קניתי מהם בצורה הזאת 3-4 פעמים והבנות עבדו אצלנו במכון "ברבי"... בנוסף, הייתי קונה בחורות אצלנו במכון "ברבי" מאבי, רמי וטימור... אחרי שאני בחרתי את הבנות ואחרי שכל הבנות התקלחו אחרי העברת הגבול, אבי, רמי וטימור לקחו את הבנות כמו שהם אמרו לי לקונים אחרים" [עדות דיגמי במשטרה, 1.11.2007, בעמ' 3-5]

"הבנות אצלנו בברבי היו מספקות שירותי מין תמורת 150 שקל לחצי שעה וחיו מקבלות 20 שקל מכל לקוח מהיום הראשון [...] היינו קונים להן בגדים, קרמים, ואז מקזזים את הכסף מהמשכורת שלהן. את האוכל היינו קונים להן ללא קיזוז. גם עבור לינה תן לא שילמו. את המשכורת נתתי להן כל יום בסוף היום, (את מה שמגיע לבחורה הייתי שומר אצלי מכמה סיבות: 1. היא לא היתה צריכה כסף, 2. שלא תברח. רמי לא לקח את הכסף, זה היה תפקידי. אני ניהלתי את המכון, ורמי תפקידו היה לספק בחורות למכון".

[מתוך עדות דוד דיגמי במשטרה, מיום 1.11.07, בעמוד 7].

40. ענה יש להדגיש, דברים אלה המצוטטים לעיל הינם מובאות ספורות מתוך מאות שעות עדות בהן פרס דיגמי את התנהלותו העבריינית, עת שעמד בראש מערכת אכזרית שעסקה בחטיבת נשים ואילוץ לעבוד בוגות, בסחר קר ומחושב בנשים כאילו היו חפצים, והכל תוך מעשי אונס ואלימות בלתי פוסקים.
41. שרשרת נוראה זו של ניצול, כליאה, סחר, ואלימות כלפי נשים, לא נפסקה לאחר שחתם דיגמי על הסכם עד המדינה. כאמור, תמורת עדותו של מי שהיה "הרוח החיה" בפרשת הסחר בנשים (כפי שהוגדר בהכרעת הדין) נסגרו כל התיקים נגדו. אלא שזמן קצר אחרי חתימתו של דיגמי על הסכם עד מדינה נתפסו ברכבו סמים ואגרופן. התיק שנפתח לו על כך צורף לימים לתיקים שנכללו במסגרת הסכם עד המדינה.
42. מתברר כי פתיחת תיק זה הייתה אך סימן לבאות, באשר, כדברי כבי השופט כבוב "אמירתו כי זנח את דרך הפשע אינה משקפת את המציאות" (החלטה להסרת איסור הפרסום לעיל).
43. בשנת 2012 הורשע דיגמי בעבירת סחיטה באיומים לאחר שחבר לראש ארגון הפשע היופואי עיזאת חמאד וביחד עם שותפים נוספים סחט באיומים בעל חנות לחומרי בנין בדרום תל אביב לאחר שסירב להתכנות משטח פרויקט נדל"ן גדול במקום שחיה שייך להכרו של דיגמי - הקבלן יוסי תורג'מן.
44. וכן כך בהמשך, דיגמי ושותפו לחברת נבראברלנד יזום והשקעות בע"מ ע"ד יוסי תן (אחינו של שוטה חובל שנחשד עמו בפרשה אחרת) קיבלו מחברת דביעיית פלורנטין שבשליטתו ובניהולו של יוסי תורג'מן תשלום של כ-400 אלף ₪.
- [ד'] העתק הכרעת הדין בת פ. 11-03-59357 עיזאת חמאד לא פורסם, 11.3.2012 מצ"ב ומסומן כנספח ד'.
- [ה'] העתק הודיעתו של דיגמי במשטרת ישראל מהוזה תל אביב מיום 16.3.2011, שורה 55-51 מצ"ב ומסומן כנספח ה'.
45. הרשעה זו הינה אך בגין מקרה ספציפי, אך תלונות שונות שהוגשו במשטרה בשנים 2010-2011 מלמדות כי שיטת הסחיטה באיומים שהנהיג דיגמי בפרשת חמאד הייתה פרויקטיבית יומיומית שלו - כאשר בכל המקרה הייתה ההתנהלות בקשר ישיר עם עסקי הנדל"ן שלנו - דבר המדגיש את הצורך להזהיר מפניו את הציבור אשר קושר קשרים עסקיים עם התובעת.
46. עוד יפורט כי גם פעילותו של דיגמי בתחום ניצול הנשים, הזנח והסחר לא נפסקה לאחר כריתת הסכם עד המדינה. תחילה המשיך דיגמי לקבל כסף מעסקי הזנות בטענה כי אלו כספים שהגיעו לו בגין פעילותו טרם החתימתו על הסכם עד המדינה. כמו כן, היה דיגמי עד שנת 2010 שותף במועדון החשפנות הגדול "הבייבידולס", הפועל בדרום ת"א.
- [ו'] העתק עמודים 898 ו-901 מתוך עדות דיגמי בפרשת הסחר בנשים מצ"ב ומסומן כנספח ו'.
47. דגמי ושותפו למועדון טענו כי מתקיימת בו פעילות חוקית לגמרי, אלא שאחת הנשים שעבדה במקום נעצרה במסגרת פשיטה משטרתית לאחר שניסתה לשדל שוטר סמוי. בתקירתה

במשטרה סיפרה כי עובדות רבות במקום נוהגות לספק שירותי מגן ושארין זה סוד. כשדיגמי זומן לחקירה במשטרה הוא טען שהוא עוזר המנהל בלבד במקום, על אף שבעדותו בפרשת הסחר בנשים הודה כי הוא שותף במקום. בפרוטוקול דיון במשטרה בעניין חבייבדולס נכתב: "לא מדובר באירוע חד פעמי (האירוע בו נעצרה חשפנית מנסה לשדל שוטר סמוי)...נושא הזנות אינו מקובל ובמקום ייערכו ביקורות נוספות. אני מדגיש כי התקבלו תלונות רבות בנדון על זנות".

[ז] העתק מזכר משטרת ישראל מרחב יפתח מיום ה-17.2.2009 מצ"ב ומסומן כנספח ז.

[ח] העתק פרוטוקול פגישה של גלילי מועדון בייבידולס עם רפ"ק יוני זילברמן ממרחב יפתח במשטרת ישראל מצ"ב ומסומן כנספח ח.

48. יודגש שנית גם תיאורים אלה אודות המשך חיי הפשע של דיגמי לאחר כריתת הסכם עם המדינה הינם רק דוגמאות ספורות, מתוך אירועים עברייניים רבים להם היה דיגמי שותף, ואף הואשם בהם.

49. האמור מגלה תמונה חד משמעית: מנהל התובעת, בעל המניות שלה, וחבר הדירקטוריון שלה בעת הגשת התביעה הוא עבריין אלים ממדרגה ראשונה, שלא נטש מעולם את דרך הפשע והאלימות, ועל כן האמירה כי החברה המנוהלת על ידו היא "מפוקפקת" היא לשון המעטה.

50. אמור מעתה: העובדה כי התובעת משמשת מחסה משפטי בדמות מסך התאגדות המסתיר את מיהותו וזהותו של בעל מניותיה והמנהל שלה ומעלילו, היא הנותנת כי האמור בתביעה לא רק שאינו מהווה לשון הרע, אלא שהוא נאמר על הצד המתון וכי יש חשיבות ציבורית רבה ליידיע את הציבור בדבר מפוקפקותה של התובעת. לא יכול להיות שהציבור לא ידע מיהו המנהל, הדירקטור ובעל המניות בשעת הפרסומים של תברה נדלייגית המתהדרת בפרוייקטים הנדלייגיים שלה.

51. לא יכול להיות חולק כי יש חשיבות ציבורית להפנות את הציבור וליידע אותו בדבר מעשיהם של בעלי מניות בחברות, מנהלים ודירקטורים בכלל ובחברה זו בפרט.

52. התובעת מוכרת לציבור הרחב דירות למגורים ומבצעת תמ"א 38 בבניינים רבים ברחבי גוש דן. עבור רוב הלקוחות של התובעת עסקות הנדל"ן אותן הם מבצעים עימה דוגמת רכישת דירות מהתובעת או התקשרות בהסכם תמ"א 38 בבנין בו הם מתגוררים הינן עסקאות גדולות, חרות גורל ולעיתים מדובר בעסקות החשובות בחיים עבור אותם הלקוחות. לא פעם מדובר בעסקות שביגן נוטלים הלקוחות משכנתאות גדולות מהבנקים בכדי לממן אותן.

53. מאחר שכך, ראוי שהציבור יידע מי עומד מאחורי חברת מיזמים – התובעת.

54. דווקא - לשווא מבקשת התובעת להיאחז בתורת האורגניזם כדי לטעון כי אין לייחס לה כל דבר שדבק בדיגמי. תביעה זו, כמו גם ההתבטאויות העומדות במרכזה, לא עוסקת בדיני תאגידיים או בבקשה לתרמת מסך ההתאגדות בין דיגמי לבין התובעת, כי אם בגנם המוסרי הדבק בדיגמי ובעסקי הנדל"ן שלו.

אין מחלוקת כי יש לציבור רוכשי הנדל"ן עניין לדעת כי בראש חברת נדל"ן גדולה עומד עבריין אלים, כפי שכזכור קבע גם כבי השופט כבוב. דיני התאגידיים לא נועדו כדי למרק את שמם של עבריניים, ואין להפרזה המשפטית בין החברה לבין בעלי מניותיה כל קשר להשפעת שמם ואופיים הרע של מנהלי החברה על אופייה הציבורי והמוסרי של החברה.

אמנם, לא היישות המשפטית "מיזמים" היא שחטפה, כלאה, איימה וסרסרה – היה זה רק העומד בראשה – אולם אין נובע מכך שלא דבק פגם מוסרי בחברה, ולכל הפחות ניתן לומר כי היא "מפוקפקת" (וכזכור - זה כל מה שאמרה עליה הנתבעת בפרסומים נשוא התביעה).

55. ועוד דוק - התובעת עושה "שמיונות באוויר" בכדי שלא להגיב לגורם של דברים בעניין זה, העומד בלב התובעת. היא לא צירפה תצהיר לתגובתה לבקשה לסילוק על הסף, כנראה מאחר ואף אחד גבעלי התברר אינו מוכן לעמוד מאחורי האמור בה. היא מכבירה במילים לגבי קיום התקנות, אך לא מכחישה כי דיגמי עצמו הופיע לישיבת הגישור, וכי הוא מתווה את הרוח החיה מאחורי התובעת הזו.

עצם הסתרתו של דיגמי מאחורי מסך ההתאגדות של התאגיד, לצורך ניהול מלחמת החורמה שהכריז על העיתונות התוקפת בישראל ועל המאבק בסחר בנשים - צריכה להוביל לסילוק התביעה על הסף, בין אם בשל היותה נעדרת עילה, ובין אם בשל היותה תביעה השתקה.

ג. היותה של התביעה נעדרת עילה - לא נגרם לתובעת כל נזק

56. כתב התביעה המתוקן מלמד כי לא נגרם לתובעת נזק כלשהו עקב הפרסומים המיוחסים לתביעה - או כי לכל הפחות, לו נגרם נזק כלשהו, הרי שתביעה זו אינה עומדת עליו והוא אינו מפורט במסגרתה.

57. בהתאם לזאת, מתבקש בית המשפט במסגרת התביעה לפסוק לטובת התובעת פיצוי ללא הוכחת נזק, מתוקף סעיף 7א(ג) לחוק לשון הרע. ודוק: פרט להפניה זו לסעיף 7א(ג) לחוק, אין התביעה מפרטת כל נזק שנגרם לתובעת.

58. יתר על כן, גם הפיצוי הנתבע מתוקף סעיף 7א(ג) הנ"ל אינו ברור כלל:

א. כך, בראש כתב התביעה מופיע הסכום 1,685,000 ש"ח ואילו באחרית כתב התביעה מופיע הסכום 1,548,000 ש"ח. לאילו מסכומים אלה מתכוונת התובעת? לה הפירוט.

ב. זאת ועוד, כל הסכומים המצויינים בכתב התביעה מופיעים כשלצידם הצירוף "לצורכי אגרה". ניתן היה להבין זאת לו היו סכומי התביעה מבוססים על נזק לכאורה שנגרם לתובעת, ואז הייתה היא מפחיתה ממנו סכום כלשהו על מנת שלא תצטרך לשלם אגרה גבוהה בגין התביעה. אלא שהנזק הנתבע מבוסס בעיקרו כאמור על פיצוי ללא הוכחת נזק, בהתאם לחוק. בגין סעיף חוק זה דורשת התובעת את סכום הפיצוי המקסימלי, כך שאם סכום זה נועד ל"צרכי אגרה", אין זה ברור כיצד הוא משרת צרכים אלה, שכן מתבקש כי התובעת הייתה בוחרת סכום נמוך יותר.

ג. עוד נזכיר על כך שלצד הפיצוי בגין סעיף 7א(ג), אותו דורשת התובעת בעבור 5 מתוך 7 הפרסומים נשוא התביעה, דורשת התובעת גם פיצוי בסך 500,000 ש"ח בגין שני פרסומים נוספים (דהיינו פיצוי נוסף משותף בסך מיליון שקל). סכום עתק זה - שגם הוא כמוכר "לצרכי אגרה" בלבד - מופיע כך סתם בעלמא, בלי שחובה כלל על מה הוא מבוסס ואיזה נזק הוא משקף. יתר על כן, אין זה ברור מדוע הבחינה התובעת בין הפרסומים בגינם תובעת היא סכום של 137,000 ש"ח לבין הפרסומים בגינם תובעת היא חצי מיליון ש"ח.

59. הנה כי כן, נראה כי התובעת נקבה בכתב התביעה בסכומים אקראיים, אשר אינם משקפים דבר זולת רצונה לאיים על הנתבעת בסכומים גבוהים ככל האפשר.

60. מלבד ציון הסכומים הללו, שאין זה ברור במה יסודם, והפניה לסעיף 7א(ג) לחוק, אין התובעת עושה דבר על מנת לפרט את נזקה, ככל שישנם.

61. קושי זה, המוצב לפתחה של התובעת, אך מחמיר עת נותנים את הדעת לכך שהתובעת, בהיותה תאגיד, אינה יכולה להסתמך על פיצוי בלא הוכחת נזק, וכי היא מחויבת להתבסס על קיומו של נזק שנגרם לה ולהוכיח את שיעורו.

62. סעיף 10 לפקודת הנזיקין האזרחיים, 1944 (להלן: "פקודת הנזיקין" או "הפקודה") קובע, כי "תאגיד לא ייפרע פיצויים בשל עוולה אלא אם גרמה לו נזק". סעיף זה חל גם על פיצוי לפי חוק לשון הרע (ראו סעיף 7 לחוק לשון הרע המפנה לסעיף 10 לפקודה).

63. מכך נובע כי ישנו הבדל משמעותי בין אדם פרטי לבין תאגיד בעניין של תביעת לשון הרע, וזאת, משום שתאגיד לא ייפצע פיזייתית בשל העולה האזרחית של פרסום לשון הרע, אלא אם זו גרמה לו "נזק" כהגדרתו בפקודת הנזיקין.

64. דוק, גם העובדה שפגיעה בשם טוב וכללת בהגדרה של "נזק" לפי סעיף 2 לפקודת הנזיקין אינה מועילה בעניין זה, שכן להבדיל מאדם פרטי, תאגיד אינו נפגע מפגיעה בשמו הטוב כשלעצמה.

65. את הטעם לדברים אלה ניתן למצוא בדבריו של המלומד א' שנהר:

"השם הטוב של 'אדם טבעי' שונה במהותו מהשם הטוב של תאגיד. 'אדם טבעי' זכאי לפיצויים בגין פרסום שהשפיל או ביזה אותו בעיני הבריות, גם אם לא היה לפגיעה זו כל היבט ממוני. לעומת זאת, כאשר מדובר בתאגיד, הרי שפגיעה בשם טוב מהווה 'נזק' רק אם גרמה לפגיעה בנכסיו או בעסקיו של התאגיד"

(אורי שנהר דיני לשון הרע (1997) 160).

66. אף המלומד אהרן ברק רואה באופן זה את הדין המצוי ומבהיר כי תאגיד אינו יכול לתבוע בגין עוולה מבלי להוכיח שזו גרמה לו נזק:

"פקודת הנזיקין קובעת כי תאגיד לא ייפצע פיזייתית בשל עוולה אלא אם גרמה לו נזק. ... תאגיד אינו רשאי לתבוע בגין עוולה שבוצעה כלפיו מבלי להוכיח כי העוולה גרמה לו נזק ממשי. הוראה זו מיותרת, כמובן, בנוגע לכל אותן העוולות אשר הנזק הוא מיסודותיהן, או שקיים בהן עיקרון כללי כי אין לתבוע פיצויים בגינן ללא הוכחת נזק. מכאן, שמטרת ההוראה היא בנראה למנוע תביעות פיצויים על-ידי תאגיד מבלי להוכיח נזק באותם המקרים בהם זכאי היה אדם שניזק לפיזיו מבלי להוכיח את הנזק..."

(אהרן ברק מבחר כתבים, ת' כהן וי' זמיר (עורכים) (2000) כרך ב, 1194)

67. עוד ראו בעניין זה את דבריו של כב' השופט סולברג בפרשת עוז:

"כשלעצמי, דומני, כי אין ניתן ללמוד משתיקתו של המחוקק בסעיף 7 לא לגבי תאגיד, כי הוראה זו גוברת על האמור בסעיף 10 לפקודת הנזיקין. הוראת סעיף 10 מושרשת מנקדמת דנא, והוחלה, בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, במפורש, על פרסום לשון הרע, אין לכאורה די בשתיקת המחוקק בסעיף 7 כדי לבטל את תחולתה. יש צורך באמירה מפורשת; וכזו – אין"

(ת"א 21639/00 בית הג'ונגל בע"מ נ' עוז בע"מ לא פורסם, 3.6.2004, בפסקה 6 (להלן ולעיל: "פרשת עוז"))

68. על דברים אלה חזר כב' השופט סולברג בהמשך, גם בשבתו בבית המשפט המחוזי:

"סעיף 10 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] קובע לאמור: 'תאגיד לא ייפצע פיזייתית בשל עוולה אלא אם גרמה לו נזק'. לא דומה שמו הטוב של אדם לשמו הטוב של תאגיד. אדם, בשר ודם, זכאי לפיצויים בגין פרסום שהשפיל אותו או שהעמידו ללעג ולקלס בעיני חבריות. עוגמת-נפש שכזו יכולה להיות רק למי שהוא בעל-נפש. לתאגיד אין נפש ולא יכולה להיגרם לו עוגמת-נפש. אדם זכאי לפיצויים בגין השפלתו בעיני הבריות גם אם לעצם הפגיעה לא הייתה תוצאה ממונית. לא כן תאגיד. על מנת שייזכה בפיצויים עליו להוכיח שפרסום לשון הרע על אודותיו גרם לפגיעה ממונית בנכסיו או בעסקיו."

(ת"א 8069/06 החברה לאוטומציה במינהל השלטון המקומי בע"מ נ' אריה גור לא פורסם, 13.07.2009 (להלן: "פרשת גורי"))

69. וראו גם את עמדתה של כב' השופטת הכתב-בת"א 1452/96 הארגון למימוש האמנה לביטחון סוציאלי נ' ידיעות אחרונות בע"מ לא פורסם, 11.10.05, בפסקה 22; וכן את עמדתו של כב' השופט יעקובי אשר בסכמו את הפסיקה בנושא עמד על כך ש-"גישתו של כב' השופט סולברג היא הגישה הרווחת בפסיקה" וקבע כי "במצב שבו התובעת העדיפה שלא להגיש ראיות

בעניין הנזק ובחרה במסלול של פיצוי ללא הוכחת נזק, הרי שמשוכה זו מכשילה את האפשרות שתזכה לפיצוי כספי" (ת"א 42868-05-10 עם תרצו – ציונות או להדול, ע"ר נ' רועי ילין לא פורסם, 30.1.2014, בפסקה 14).

70. יוצא אם כן כי:

א. הגישה הרווחת בפטיקה הינה הגישה השוללת מותן פיצוי לתאגיד ללא הוכחת נזק (כך נקבע בת"א (מחי י-ם) 42868-05-10 עם תרצו ציונות או להדול ע"ר נ' ילין ביום 30.1.2014).

ב. גם הגישה השנייה המכירה באפשרות למותן פיצוי כאמור, מחייבת בד"כ הצגתן של ראיות כלשהן לעצם קיומו של נזק כלכלי ממשי לתאגיד התובע, בטרם ייקבע לו פיצוי כלשהו (כך נקבע באותו פסק דין שעליו הסתמכה התובעת - משום נזק - במסגרת תגובתה לבקשה לסילוק על הסף, ע"א (מחי ת"א) 9712-12-13 קר שרותי רפואה נ' א.מ.ל אמריקן ליינר מיום 13.4.2015).

71. בענייננו, מאחר ומדובר בתביעת "סלאפי" קלאסית, לא ייפלא כי התובעת לא טענה ולא הציגה ולו ראיות ראיות לנזקים שנגרמו לה, וכי כל רצונה הינה להרתיע את התובעת מלהמשיך ולפרסם פרסומים צודקים בעניינה. יתרה מכך, הסכומים בהם נקבה התובעת הינם אקראיים לחלוטין (מלבד הסכומים המבוטאים על הפיצוי הסטטוטורי) ואינם עומדים, ולו לכאורה, בקשר כלשהו לנזק שנגרם לה בפועל. במקרה כגון זה, ספק אם מי ממותני בתי המשפט הנ"ל, היה מהין לפסוק לטובת התובעת ולו פיצוי בן שקל אחד.

72. הנה כי כן, ניתן לראות כי ההלכה בעניין זה מתייחסת באופן ישיר לנסיבות בהן עסקינן. בגין רוב הפרסומים אליהם מתייחסת התובעת בכתב התביעה אין היא טוענת כלל לקיומו של נזק ממשי שנגרם לה, ועל כן ממילא לא תוכל להוכיח קיומו של נזק כאמור. התובעת אף אינה מבקשת טעם בגין נזק, אלא רק טעם מכוח סעיף 7א לחוק, אשר כפי שעולה מן האמור לעיל, אינו חל בעניינה כל עוד לא הוכיחה קיומו של נזק ממון.

73. אף בנוגע לפרסומים בגינם דורשת התובעת פיצוי שאינו מבוטס על סעיף 7א לחוק, הרי שהפיצוי הוא סכום שנקב באקראי, חצי מיליון ש"ח, אשר אינו מבוטס על כל טענה לנזק שנגרם לתובעת.

74. הנה כי כן, מובן כי גם לו תוכיח התובעת את כל הטענות המופיעות בכתב התביעה, עדיין לא תהיה זכאית לפיצוי כלשהו. התביעה היא אפוא חסרת כל תוחלת, ואין מקום להניח לתובעת להמשיך ולהתעמר בתובעת ולגזול את זמנו של בית המשפט הנכבד על דרך של ניהול תביעת סרק.

75. דברים אלה עולים באופן ברור מכתב התביעה ואינם דורשים כל בירור משפטי או עובדתי, ועל כן מצדיקים את דחיית התביעה על הסף.

ד. הגנתם של פרסומים ברשת פייסבוק

76. הגשת תביעת דיבה בגין הערות הנאמרות ברשת החברתית "פייסבוק", הינה מהלך מופרך, המזגים את אסטרטגיית ההשתקה העומדת בבסיסה של תביעה זו. זהו מהלך מוסוכן מבחינת האינטרס הציבורי לשמירתו של חופש הביטוי.

77. הרשת האינטרנטית משמשת ככוכר שוק מודרנית, המאפשרת לכל מאן דהוא להביע את דעתו באופן בלתי מוגבל:

"האינטרנט הוא "כיכר העיר" החדשה שהכול שותפים לה. המדיום החדש – תמרחב הווירטואלי – מצוי בכל ופתוח לכל. הכלים שהוא מציע, ובהם "הדרי השיח", הדואר האלקטרוני, הגלישה על גלי הרשת העולמית ובתוך הרשתות החברתיות – מאפשרים קבלת מיידע והעברתו, "האזנה" לדעות של אחרים והשמעתן של דעות עצמיות. זהו אפוא אמצעי דמוקרטי מובהק המקדם גם את עקרון השוויון ומציב מחסום בפני התערבות שלטונית ובפועל רגולטיבית בחופש הביטוי" (רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי (ניתן ביום 25.3.2010), פסקה 14);

"אין להקל ראש בחשיבותו והשפעתו הגוברת והולכת של האינטרנט, המשמש מעין "כיכר עיר" מודרנית שגודלה כגודל הארץ כולה" (בג"ץ 10203/03 המפקד הלאומי בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(4) 715, פסקה 57).

78. חשיבתו הדמוקרטית של האינטרנט הינה ברורה מאלה. בז' בז' עם זאת, מאפייני השיח האינטרנטי מבססים את חולשתו היחסית של הביטוי האינטרנטי לעומת הביטוי המסורתי, באשר הביטוי האינטרנטי הינו ספונטני מעיקרו ונעשה ביכיר השוק הוירטואלית. כפועל יוצא, פוטנציאל הפגיעה של הביטוי האינטרנטי הינה נמוכה יותר בתכלית.

79. "פייסבוק" מהווה את הרשת החברתית הנפוצה בעולם. ככזו, היא מהווה שילוב של מרחב פרטי ושל כיכר השוק הוירטואלית. התבטאויות בפייסבוק מהוות, כדבר שבשגרה, רצף ארוך של הערות ציניות, סרקסטיות, בוטות, מתגרות, מפולפלות, הנקראות בכפיפה אחת - והכל בכדי לעורר שיג ושיח ציבורי, בגבולות כיכר השוק הוירטואלית.

80. אויה לדמוקרטיה הישראלית והעולמית, ואויה לכתי המשפט המכהנים במסגרתה, לו יצטרפו בני המשפט לנהל על התבטאויות מסוג זה דיונים לפי חוק איסור לשון הרע.

81. ודוק - הנתבעת אינה טוענת כי ה"פייסבוק" הינה מרחב אינטרנטי פרוץ גבולות, שכל התבטאות מותרת במסגרתו.

אלא, כי בשל אופייה הדמוקרטי הברור של רשת זו, הרי שפסיקת פיצוי בגין לשון הרע שפורסמה בפייסבוק, צריכה להיות שמורה למקרים קיצוניים ומיוחדים - שענייננו רחוק מלהיות אחד מהם (ראו לדוגמא, מקרה קיצוני בהרבה שבו נפסק פיצוי סמלי בגין גידופים של ממש שפורסמו בפייסבוק - תמ"ש (ת"א) 10-12-35326 מיום 17.10.2012).

82. הנסיבות המיוחדות של פרסום ברשת האינטרנט, והשית הספונטני והפתוח המקובל בה, צריכים להוביל לפרישת הגנות חוק איסור לשון הרע על חלק ניכר מהביטויים המהווים הבעות דעה בתום לב ברשת זו.

83. מה גם, שמאפיינים אלו תורמים להוצאתם של רבים מהביטויים האמורים מגדר הגדרת לשון הרע על פי החוק, בהינתן הסטנדרט האובייקטיבי לגבי חירותו הדמוקרטית של מתחם הביטוי ברשת הפייסבוק.

84. דחיקת הערותיה של הנתבעת בפייסבוק לתבניות של חוק איסור לשון הרע, הינה מלאכותית וזרה. לכל היותר יש כן הבעת דעה בתום לב, הראויה להגנה לפי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, במיוחד כאשר מדובר בדברים שיש בהם עניין רב לציבור.

85. לפיכך, אין לראות בפרסומים נשוא התביעה משום לשון הרע.

ה. התייחסות לסעיפי כתב התביעה המתוקן

86. האמור בסעיף 1 לכתב התביעה - כאילו מדובר בחברה תמימה המאוגדת על פי חוק - מוכחש, ומהווה ציניות לשמה.

87. האמור בסעיף 2 לכתב התביעה אינו מוכחש.

88. האמור בסעיף 3 לכתב התביעה אינו מוכחש.

89. מוכחש האמור בסעיף 4 לכתב התביעה ומוכחשת פרשנות התובעת.

90. מוכחש האמור בסעיף 5 לכתב התביעה - מחוסר ידיעה.

91. האמור בסעיפים 6-8 לכתב התביעה אינו רלוונטי והוא בבחינת הכבדה שלא לצורך.

92. מוכחש האמור בסעיף 9 לכתב התביעה. נכתב כל האמור לעיל, ברור כי הפרסום נעשה על דרך ההמעטה. יתרה מכך, מדובר בפרסום דברי אמת שיש בהם ענין לציבור, ולפיכך הם מוגנים על פי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. מה גם, מדובר בהבעת דעה מובהקת בתום לב המבוססת על כל הפרטים שהובאו לעיל, ועל כן מוגנת היא בסעיפים 15(2), 15(3), 15(4), 15(5) ו-15(6) לחוק איסור לשון הרע.
93. מוכחש האמור בסעיף 10 לכתב התביעה.
94. מוכחש האמור בסעיף 11 לכתב התביעה ומוכחשת פרשנות התובעת. אין באמור משום לשון הרע כלל וממילא הדברים נכונים ומהווים גם ביקורת לגיטימית ובתום לב על החברה כפי שהם התגלו על ידי התנהלות בעלית, המנהל והדירקטור שלה בשעת הפרסום, והם חוסים תחת כל הגנות חוק איסור לשון הרע. מה גם שהנתבעת ביכרה ללכת לפני משורת הדין ולפרש לחומרה את צו איסור הפרסום בפרשה, ולפיכך אין לזקוף לחובתה את אי-אזכורו המפורש של דיגמי בפרסומים אודות מיזמים.
95. מוכחש האמור בסעיף 12 לכתב התביעה ומוכחשת פרשנות התובעת באשר לדיבר "פרסום".
96. מוכחש האמור בסעיף 13 לכתב התביעה. אם יש כוונה לפגוע הרי שהיא מצויה אצל התובעת על ידי הגשת תביעה זו שכל כולה מונעת מתאוות נקם.
- כאמור לעיל, האמור ביסטטוס הוא לא רק אמת, אלא שהנתבעת פעלה גם בתום לב, תוך חובה מוסרית וחברתית להביא את הדברים לידיעת הציבור, ובמקביל מתוך רצון לכבד את צו איסור הפרסום ככל הניתן ולפנים משורת הדין. ועל כן הפרסום מוגן על פי החוק.
97. מוכחש האמור בסעיף 14 לכתב התביעה. לא נגרם לתובעת כל נזק ומוכחשת קיומה של כוונה לפגוע, וכפי שנאמר לעיל, מדובר לא רק בדברי אמת אלא גם בהבעת דעה לגיטימית המבוססת על עובדות אמת. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראשית ראייה לנוקמים כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.
98. מוכחש האמור בסעיף 15 לכתב התביעה מתוסר ידיעה.
99. מוכחש האמור בסעיף 16 לכתב התביעה.
100. מוכחש האמור בסעיף 17 לכתב התביעה. אין באמור בסעיף זה משום לשון הרע על התובעת כלל וממילא הדברים מוגנים הן על פי הגנת אמת דיברתי והן על פי הגנות תום הלב.
- ימ"ר תל אביב היא היחידה החוקרת שאצלה העיד דוד דיגמי ועל כן שוטרי היחידה בוודאי יכולים להעיד מיהו האיש שעומד מאחורי מארג החברות העצום שבתוכו נמצאת גם התובעת.
- לפיכך המשפט "חברת מפקקת", המפחית עשרות מונים מחומרת העניין, אינו מהווה לשון הרע כלל בניסיון העניין, וכאמור לעיל הוא מוגן גם על פי הגנת אמת דיברתי וגם על פי הגנות תום הלב.
101. מוכחש האמור בסעיף 18 לכתב התביעה. מוכחשת פרשנות התובעת לתיבה "פרסום".
102. מוכחש האמור בסעיף 19 לכתב התביעה על כל סעיפי המשנה שבו. הנתבעת פרסמה דברי אמת, והביעה דעתה בתום לב, והעובדה כי היא הייתה מודעת בשעת הפרסום למסכת האיומים שמפעילה עליה התובעת, אינה שוללת את ההגנות התגוננות לה בחוק.

103. מוכחש האמור בסעיף 20 לכתב התביעה. לא נגרם לתובעת כל נזק ומוכחשת קיומה של כוונה לפגוע, וכפי שנאמר לעיל, מדובר לא רק בזדוני אמת אלא גם בהבעת דעה לגיטימית המתבססת על עובדות אמת. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראשית ראייה לנוקם כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.
104. מוכחש האמור בסעיפים 21-23 לכתב התביעה ומוכחשת פרשנות התובעת לאמור בפרסום ככל שהיה כזה.
- מבלי לפגוע באמור לעיל, הדרישת להסרת הפרסום אינה לגיטימית-לכל ובנסיבות-עניין זה בפרט.
105. מוכחש האמור בסעיף 24 לכתב התביעה. אין ולא היה מקום לחסיר את הפרסום ועל כן דרישת התובעת אינה במקומה.
106. מוכחש האמור בסעיף 25 לכתב התביעה. ומוכחשת פרשנות התובעת.
107. מוכחש האמור בסעיף 26 לכתב התביעה.
108. מוכחש האמור בסעיף 27 לכתב התביעה. סעיף ארכני זה, שהועד אך ורק בכדי לעבות את כתב התביעה המתוקן, אינו רלוונטי לענייננו כלל ועיקר, וממילא - הוא מהווה ציטוט מאתר ויקיפדיה, שאינו מהווה מקור מידע מוסמך.
109. מוכחש האמור בסעיף 28 לכתב התביעה, ובפרט מוכחש התפקיד יוצא הדופן שמייחסת התובעת לאתר ויקיפדיה.
110. מוכחש האמור בסעיף 29 לכתב התביעה, ובפרט מוכחשת ההשוואה שמנסה התובעת לערוך בינה לבין אקוויטק, וכן מוכחשת הכוונה המיוחסת לתבעת בסעיף זה.
111. מוכחש האמור בסעיף 30 לכתב התביעה, המבוסס על השערה בעלמא ותו לא.
112. מוכחש האמור בסעיף 31 לכתב התביעה, ומוכחשת פרשנות הפרסום שנעשתה בו.
113. מוכחש האמור בסעיף 32 לכתב התביעה.
114. מוכחש האמור בסעיף 33 לכתב התביעה. האמור בסעיף זה משולל כל הגיון, ואף ננקטה בו לשון פוגענית במיוחד כלפי הנתבעת. האמור בפרסום נשוא סעיף זה מהווה דוגמה "פר אקסלנס" להבעת דעה בתום לב ברשת החברתית, ואין לייחס לתבעת כל כוונה אחרת.
115. מוכחש האמור בסעיף 34 לכתב התביעה. הפיצוי הנתבע הינו מופרך ומשולל כל הגיון מספרי או משפטי, כמפורט בפרק ג' לעיל. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראשית ראייה לנוקם כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.
116. מוכחש האמור בסעיף 35 לכתב התביעה.
117. מוכחש האמור בסעיף 36 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחסת לתבעת בסעיף זה.

118. מוכחש האמור בסעיף 37 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחדת לנתבעת בסעיף זה. הנתבעת פירשה את צו איסור הפרסום לפני משורת הדין, ויש לזקוף דבר זה לזכותה ולא לחובתה.

מעבר לכך, הפרסום לגופו של דברים בוצע על ידי מפרסם אחר, והעובדה כי התובעת בחרה שלא לתבוע גם את מפרסם זה, מעידה כאלף עדים על כוונת התובעת להרתיע ולהשתיק את הנתבעת באופן אישי.

119. מוכחש האמור בסעיף 38 לכתב התביעה, המבוסס על השערה פעלמא ותו לא.

120. מוכחש האמור בסעיף 39 לכתב התביעה. אין כל עילה להסרת הפרסום.

121. מוכחש האמור בסעיף 40 לכתב התביעה. לא נגרם לתובעת כל נזק ומוכחשת קיומה של כוונה לפגוע, וכפי שנאמר לעיל, מדובר לא רק בדברי אמת אלא גם בהבעת דעה לניטימית המתבססת על עובדות אמת. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראשית ראיה לנוקם כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.

122. מוכחש האמור בסעיף 41 לכתב התביעה.

123. מוכחש האמור בסעיף 42 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחדת לנתבעת בסעיף זה והפרשנות לדבריה.

124. מוכחש האמור בסעיף 43 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחדת לנתבעת בסעיף זה. הנתבעת פירשה את צו איסור הפרסום לפני משורת הדין, ויש לזקוף דבר זה לזכותה ולא לחובתה, בשעה שהיא מפרסמת ברשת החברתית דעות בתום לב.

125. מוכחש האמור בסעיף 44 לכתב התביעה.

126. מוכחש האמור בסעיף 45 לכתב התביעה. הפיצוי הנתבע הינו מופרך ומשולל כל הגיון מספרי או משפטי, כמפורט בפרק ג' לעיל. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראשית ראיה לנוקם כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.

127. מוכחש האמור בסעיף 46 לכתב התביעה.

128. מוכחש האמור בסעיף 47 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחדת לנתבעת בסעיף זה והפרשנות לדבריה.

129. מוכחש האמור בסעיף 48 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחדת לנתבעת בסעיף זה.

130. מוכחש האמור בסעיף 49 לכתב התביעה.

131. מוכחש האמור בסעיף 50 לכתב התביעה. הפיצוי הנתבע הינו מופרך ומשולל כל הגיון מספרי או משפטי, כמפורט בפרק ג' לעיל. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראשית ראיה לנוקם כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.

132. מוכחש האמור בסעיף 51 לכתב התביעה.

133. מוכחש האמור בסעיף 52 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחסת לנתבעת בסעיף זה והפרשנות לדבריה.

134. מוכחש האמור בסעיף 53 לכתב התביעה, ומוכחשת הכוונה המיוחסת לנתבעת בסעיף זה.

135. מוכחש האמור בסעיף 54 לכתב התביעה.

136. מוכחש האמור בסעיף 55 לכתב התביעה. הפיצוי הנתבע הינו מופרך ומשולל כל הגיון מספרי או משפטי, כמפורט בפרק ג' לעיל. מעבר לכך, התובעת לא הביאה ראיות לנוקמים כלשהם, והיא אינה זכאית לפיצוי ללא הוכחת נזק, כמפורט בפרק ג' לעיל.

137. האמור בסעיף 56 לכתב התביעה אינו מוכחש.

138. מוכחש האמור בסעיף 57 לכתב התביעה. אין התובעת יכולה לפצל את תביעתה ואין לנחל את התביעה לשיעורין.

א. פיצול סעדים אינו זכות קנויה המוקנית לבעל דין ולא ניתן "להבליעה" בכתב תביעה אגב אורחא.

ב. על מנת לחרוג מהכלל במקומותינו, המעוגן בסעיף 44 לתקנות סדר הדין האזרחי, ולפיו כל הסעדים בגין עילה אחת צריכים להיכרך בכריכה אחת, על בעל דין להגיש בקשה מתאימה לבית המשפט, על פי סדרי הדין, ולבקש את רשותו לפצל את הסעדים בגין אותה עילה, ולכל הפרות, נדרש בעל דין המבקש פיצול הסעדים, לפרט בפני בית המשפט הנכבד את התשתית העובדתית שבגינה נבצר ממנו מלתבוע את כל הסעדים בתביעה אחת.

ג. הסיבה שהתובעת לא פרטה תשתית כאמור, היא משום שאין כזו. על כן, יש לדחות את האמור בנוגע לכך בכתב התביעה ולחייב את התובעת בהוצאות הנתבעת בשל כך.

ד. מעבר לכך, סכום התביעה אינו ברור, וסיכום התביעה בהקשר זה (בסעיף זה) מכיל נתונים סותרים לעומת האמור בכתב התביעה עצמו.

139. מוכחש האמור בסעיף 58 לכתב התביעה, ומוכחש הסכום האמור בו, הסותר את הסכום המובא בכותרת כתב התביעה, ואף סותר את האמור לגבי סכום הפיצוי בסעיף 57 לכתב התביעה.

140. לסיום פרק זה תוסיף הנתבעת:

א. הנתבעת תטען כי הפרסום (ככל שהיה כזה) מוגן על פי האמור בסעיפים 14 ו-15 לחוק איסור לשון הרע, וכך על פי האמור בסעיף 65 ו-68 לפקודת הנויקין.

ב. הנתבעת תטען כי אין לתובעת אלא להלין על עצמה, עת היחידים העמודים מאחורי מסך ההתאגדות שלה נושאים אחריהם שובל של אלימות, סחיטה, וניצול מחפיר של נשים. ועל כן אין לתובעת שם טוב, לא נגרם לה כל נזק, ואפילו אם נגרם לה נזק כלשהו הרי שאין לה אלא להלין על עצמה (ויש לה אשם תורם של 100% בעניין זה).

ג. הנתבעת תטען כי מדובר בזוטי דברים, אשר תובעת אתר - שחמומד בראשה לא היה דוד דיגמי אשר מבקש "לסגור חשבון" עם הנתבעת - לא היתה תובעת בגין כך.

ג. סיכום - מדובר בתביעת השתקה מובהקת (SLAPP)

141. לסיים כתב ההגנה, נבקש להדגיש כי ככל שישנו מקרה מובהק ו"קלאסי" של תביעת סלאפ - הרי שתביעה נלווה זו היא הדוגמא לכך, באשר עונה היא על כל המאפיינים שנודעו לתביעות סלאפ בפסיקה ובספירות.

142. מאפיין ראשון לתביעות סלאפ הינה כי התביעה נולדה בעקבות התבטאות בעניין ציבורי. כלומר, האיום בתביעה הוא נגד כל התבטאות או פעולה בנושא שהאינטרס החברתי מחייב שאפשר יהיה לפרסם עליו מידע או לקיים עליו דיון ציבורי והוא תורג ממתלוקת אישית בין שני פרטים. (ראו: עו"ד אבנר פינצ'יק, האגודה לזכויות האזרח בישראל, משתיק קול: משפטי דיבה כאיום על חופש הביטוי ינואר 2013, זמין בצורה מקוונת באתר האגודה לזכויות האזרח - www.acri.org.il, להלן: "משתיק קול", בעמוד 30-31).

143. ודק: הפרסום שבגינו הוגשה התביעה אינו חייב להיות מכוון נגד הרשויות או אנשי ציבור, ויכול שייגע בכל "עניין שיש לציבור תועלת בידיעתו, אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" כדוגמת קיפוח עובדים, זיהום סביבתי, השתלטות על קרקע ציבורית או קריאה לחרם צרכני (כך הוגדר "עניין ציבורי" בפסיקת בית המשפט העליון - ע"א 1104/00 אפל ג' חסון, פ"ד נו' (2) 607, 621 (2002). ראו עוד רע"א 3614/97 אבי יצחק ג' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נו' (1) 26, 56-57 (1998)). דברים אלה נכונים במיוחד בימינו, כאשר ל"כוחות השוק הפרטי" יש חופש פעולה נרחב, משאבים שלא פעם עולים על אלה של הרשויות והשפעה ניכרת על החברה בכללותה.

144. מובן כי התביעה בעניינינו עונה בהחלט על מאפיין זה, באשר היא הוגשה בעקבות התבטאות לכאורה הנוגעת למעמדה הציבורי של התובעת כחברה המתהדרת באינטלה מהוגנת, בעוד שלמעשה עומד בראשה רב עבריינים. המדובר בביטוי ציבורי מובהק, שמעשה במסגרת השיח והשיג בכיכר העיר הווירטואליות ונועד להשפיע על יחסו של הציבור אל התובעת.

145. כזכור, כך גם סבר כב' השופט כבוב, אשר עמד על כך כי בפרסום יש חשיבות ציבורית:

מעל לכל - עד המדינה [דיגמי - הח"מ] עוסק בפעילות נרחבת בעולם העסקי-מסחרי בתחום הנדל"ן, במסגרתה מתקשרים עימו גורמים רבים. גם בהנחה שעיסוקו הנוכחי הנ"ל הינו לגיטימי, יש חשיבות רבה לדבר ידיעת טיבו של עד המדינה כשיקול במניין שיקוליו של הציבור הבא עימו במגע מסחרי-עסקי."

(ראו: נספח א', ההחלטה להסרת איסור הפרסום, בעמוד 8, מול השורות 9-12)

146. מאפיין שני לתביעות סלאפ הוא כי המדובר בתביעות שעצם הגשתן ובירורן עלולים להטיל אפקט מצנן על נכונותם של הנתבעים, או של אחרים, להשתתף בשיח הציבורי (משתיק קול, 31-32).

147. בעניין זה יש להדגיש כי האפקט המצנן עוסק בתוצאה האפשרית והמסתברת של התביעה או האיום, ולא באפקט שלהם בפועל על הנתבע הקונקרטי, שכן לעיתים מוגשת תביעה זווקא משום שהמפרסם סירב לפעול בהתאם לדרישות הנתבע ולאיומיו. עם זאת, עמידתו האיתנה של נתבע בפני איומיו של תובע סרק, אינה מרפאת את הפגיעה בחופש הביטוי של אותו נתבע. גם אין בה כדי ללמד על נכונותו, ולא כל שכן על נכונותם של אחרים, להיקלע לסיטואציה דומה

בעתיד. שכן קרוב לוודאי שהמשאבים החומריים והנפשיים שנדרשים למי שמתגונן מפני תביעה משתיקה ישכנעו רבים שלא "להתעסק" בעתיד עם התובע או עם גורמים חזקים אחרים כמותו.

148. עוד יצוין בעניין זה כי האפקט המצנן של תביעה גם אינו נבחן על פי מטרותיו של התובע ומניעיו. מבחינה מעשית, רק במקרים נדירים ניתן יהיה להוכיח שכונת התובע הייתה להשתיק את התובע או להרתיע מבקרים פוטנציאליים (וראו עמדת צוות המומחים של משרד המשפטים באונטריו: ONTARIO Ministry of Justice: ANTI-SLAPP ADVISORY PANEL (Final Report para 35).

חשוב מכך – הרצינות של הגנה על השתתפות בשיח הציבורי מחייב התעלמות מהלכי נפשו של התובע. הסכנה הגלומה בתביעות משתיקות היא פגיעתן בכוננות של הציבור להשתתף בשיח ושיח הציבורי. פגיעה זו מתרחשת בין אם מניעי התובע היו ודוניים ובין אם היו טהורים (כך גם פירשו בתי המשפט האמריקאים את הדין בעניין זה. ראו: פרשות Damos ו-Equilibrium Enterprises המוזכרות לעיל).

149. גם מאפיין זה של "אפקט מצנן" מתקיים בהכרח בענייננו, באשר מובן כי לתביעה זו – במיוחד כאשר היא מוגשת כנגד הנתבעת כאדם פרטי ובגין תבטאויות מחשבוך המייסד בוק הפרטי שלה – עלול להיות אפקט מצנן על השתתפותו של הציבור בשיח אודות התובעת ומנהליה.

150. כך יוצרת התובעת מצב אבסורדי בו המידע אודות הקשרים העבריינים שלה ושל בעליה ידועים לכל ופורסמו באמצעי התקשורת, אולם איש אינו מעז לפצות את פיו מתוך חשש מתביעת אימה דוגמת זו שתוטל עליו.

151. עוד יודגש כי כאמור גם אם תראה התובעת כי הנתבעת אינה חוששת מפניה, ואינה מרכינה ראש מפני איזמיה, איך בכך כדי לשלול את האפקט המצנן של התביעה על השיח הציבורי בכללותו.

152. מאפיין שלישי לתביעות סלאפ הוא כי לרוב הן מוגשות בעילה של לשון הרע, וזאת בשל היכולת של תביעה זו לברד את הדובר ולהגביל את השיח הציבורי ואת הדיבור אודות התובע (ראו לעיל, משתיק קול, שם, בעמוד 34-33).

153. כידוע, התביעה שבפנינו היא תביעת בעילה של לשון הרע.

154. מאפיין רביעי לתביעות משתיקות הוא פערי כוחות, בעיקר כלכליים, לטובת התובע (ראו לעיל, משתיק קול, שם, בעמוד 36-34). התביעה מוגשת לרוב נגד מבקר דומיננטי של התובע, שהוא אדם מן היישוב. לעומתו, התובע הוא לעתים גוף בעל כוח כלכלי איתן שמאפשר לו לספוג בקלות את העלות הכספית הכבדה שבניהול תביעה משפטית.

155. פער הכוחות הוא גורם מרכזי ליכולתן הרבה של תביעות משתיקות להשפיע לרעה על הדין הציבורי. המאבק המשפטי כרוך במשאבים כלכליים עצומים, שסביר שהנתבע, שהוא אדם פרטי, יתקשה לגייס. המאבק המשפטי גם גובה מהנתבע מחיר נפשי של עגמת נפש ושל נצוקה וחרדה נוכח חוסר הודאות והחשש מהדין ומתוצאותיו. בעוד שהוויכוח בידה הציבורית אינו כרוך בהכרח בהשקעת משאבים, דחיקתו של היריב לזירה המשפטית שבה כרוכה ההתדיינות בהוצאות לא מבוטלות מספיקה לא פעם כדי לסלק אותו גם מהדין הציבורי.

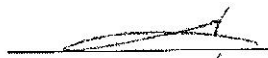
156. גם מאפיין זה מתקיים באופן מובהק בענייננו: התובעת היא חברת נדל"ן ענקית, אשר מנהלת פרויקטי בנייה בעשרות מיליוני שקלים בכל רחבי הארץ, ולה חברות בנות רבות, ובחזתאם סוללה של עורכי דין המספקים לה שירותים משפטיים שוטפים; מנגד, הנתבעת הינה עיתונאית, אם חד הורית טרייה, המתגוררת בדירה שכורה, ואינה מחזיקה במשאבים כלשהם ובודאי שאינה ערוכה לדין משפטי או למימון הליכים רחבי היקף. הנתבעת בחרה להתבטא בעניינה של התובעת בשל חשיבותו הציבורית העצומה של הנושא, ולא בשל אינטרס אישי.

157. מאפיון חמושי לתביעות סלאפ הוא סכום התביעה המופרך בו נוקב לרוב התובע (ראו לעיל, משתיק קול, שם, בעמ' 37-38). מדובר לעתים בסכומים שאין להם כל קשר לנוק הנטען מהפרסום, שאין להם אחיזה בדין ושחורגים באופן משמעותי מהסכומים המקובלים בפסיקה. עובדה זו אינה באה לידי ביטוי בסכומי התביעה שנרשמים כלאחר יד בכתבי תביעה ובמכתבי איים. פעמים רבות דורשים התובעים את מלוא הסכום שאפשר לתבוע מבלי לטעון לקיומו של נזק ("ללא הוכחת נזק"), ולא פעם הם גם מייחסים לנתבעים כוונה רעה, כדי לנפח את הסכום פי שניים.

158. כפי שהוסבר לעיל, זה בדיוק מה שעשתה התובעת בענייננו. כאמור, הסכום הנקוב בתביעה זו הינו סכום סתמי ומנופח שנבחר באופן אקראי כדי להטיל מורא על הנתבעת. זאת ועוד, כמקובל בתביעות סלאפ, ביססה התובעת את טענותיה על "פיצוי ללא הוכחת נזק", דבר אשר כאמור לעיל יש בו כשלעצמו כדי לדחות את תביעתה על הסף.

159. הנה כי כן, ניתן לראות כי כל מאפייניהן של תביעות סלאפ מתקיימים בענייננו באופן מובהק, וכי עסקינן ב"דוגמא קלאסית" לתביעה משתיקה אשר מהוות סכנה לחופש הביטוי וניצול לרעה של הליכים משפטיים. בנסיבות אלה, יש לדחות את התביעה מכל וכל.

לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע כי מדובר בתביעת הכבדה, כי לא הוצאה כל לשון הרע על התובעת, כי הפרסום מהווה אמת וכי הוא מוגן גם על פי הגנות תום הלב הקבועות בחוק, וכן לחייב את התובעת בהוצאות הנתבעת ובשכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כחוק.

ג' צמוס נוה, עו"ד

עופר שכטר, עו"ד

אורי קידר, עו"ד

כבדי-גבו-קידר ושות', עורכי דין ונוטריון
ב"כ הנתבעת

תוכן עניינים

- [א'] העתק ההחלטה להסרת איסור הפרסום, מצ"ב ומסומן כנספח א'.
- [ב'] העתק נסח חברה מאתר רשם החברות מיום 16.4.2015, מצ"ב ומסומן כנספח ב'.
- [ג'] העתק העמודים הנבחרים מתוך עדויות דיגמי במשטרה, מצ"ב ומסומן כנספח ג'.
- [ד'] העתק הכרעת הדין בת.פ. 11-03-59357-03 עיזאת חמאד לא פורסם, 11.3.2012, מצ"ב ומסומנים כנספח ד'.
- [ה'] העתק הודעתו של דיגמי במשטרת ישראל מחוז תל אביב מיום 16.3.2011, שורה 51-55, מצ"ב ומסומן כנספח ה'.
- [ו'] העתק עמודים 898 ו-901 מתוך עדות דיגמי בפרשת הסחר בנשים, מצ"ב ומסומן כנספח ו'.
- [ז'] העתק מזכר משטרת ישראל מרחב יפתח מיום 17.2.2009, מצ"ב ומסומן כנספח ז'.
- [ח'] העתק פרוטוקול פגישה של בעלי מועדון בייבידולס עם רפ"ק יוני זילברמן ממרחב יפתח במשטרת ישראל, מצ"ב ומסומן כנספח ח'.

נספח א'

העתק ההחלטה להסרת איסור הפרסום

א

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 מ.י. מרק פמתא נ' סבן(עציר) ואח'

תיק דיוני: 1354/09

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב - אב"ד
כבוד השופטת ד"ר דבנה אבנאלו
כבוד השופט מאיר יפרח

המבקשות: 1. הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ
2. שרון שפורר
ע"י ב"כ עו"ד ט. ליבליך ואח'

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיה גלבר ו/או ניצן שפיר ו/או יפית דושינג

1

החלטה

- 2 1. בפנינו בקשה שעניינה התרת צו ביטול הסרת הפרסום שניתן בתיק זה לגבי עד המדינה ד.ר.
- 3 (להלן: "עד המדינה"), לרבות עמו ולחלופין צמנוס הצו כך שיתחל באופן מודתי וממוקד על
- 4 פרטים מסוימים ולא באופן גורף.
- 5
- 6
- 7 2. לטענת המבקשות עד מדינה זה חשף את אמות מפרשיות הסחר בנושאים המועדעות ביותר
- 8 והגדולות בישראל והיה שותף עסקי מרכזי ודומיננטי של הנאשמים בעבירות הסחר,
- 9 ולטענתן, קיים עניין ציבורי ראשון במעלה לקבלת הבקשה
- 10
- 11 3. לטענת המבקשות, כיום אין כל עילה מוצדקת לאסור הפרסום - צר איסור הפרסום ניתן על
- 12 מנת לאפשר "עדות חופשית" לעד המדינה, ומשעדותו של זה כבר נסתיימה, הציוטאל זה
- 13 אינו תקף; כמו כן, ככל שמטרת איסור הפרסום היא שמירה על בטחון, הרי שישנו ובטחוננו
- 14 ממילא ידועים לנאשמים אחרים, לבני משפחותיהם ולסובבים אותם ואין צורך של איסור
- 15 הפרסום לשמור על בטחוננו, וכן לא התגלה כל דיון בנושא וכל טענת בייכ המדינה התמקדה
- 16 כרצינות העדות החופשית- שאינו תקף עוד. כך שלמעשה, כפי שטוענות המבקשות, בייכ
- 17 המדינה לא הצביעה על שום נזק העשוי לחיגורם לעד המדינה קל והומר שלא על כזק חמור.
- 18

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 מ.י. פרק כמתא נ' סבון(עציר) ואח'

תיק הייצוגי: 1354/09 תב

4. מנגד טענה המשיבה (המאשימה) כי הינת מתנגדת להסרת צו איסור הפרסום וצינה כי מדובר בהיקף פלילי העוסק בעבירות של סחר בבני אדם אשר התנהל בידלתיים סגורונתי משכך, הל איסור פרסום גם על שמוות המתלוננת/קורבנות הסחר ועל כל בייט העלול להביא לזיחויין. עם זאת, לטענתה, היא אינה רואה מניעה לפרסם את אחת מפרשיות הסחר בנשים הגדולות לרבות העדויות שנשמעו בוטיק, ובלבד שהמלוי יימנע גילוי כל פרט שעלול חשוף את זהות עד המדינה או מי מהנפגעות.
5. לטענת המדינה פרט לשיקול "העדויות החופשיות" עמדו שיקולים נוספים במתן צו איסור הפרסום וכן כך השש לפגיעה בבטחון העז ובבטחון בני משפחתו וכן השש לפגיעה באינטרס הציבורי ושיחוף פעולה עתידי של מעורבים בפשע. עוד טענת המשיבה כי תבקשה לא העלנה כל ניימוק משכנע מזוע השיפת שמו וזהותו של עד המדינה, להכניל מפרסום חתמלונתו העבריינית צוותא ודיא עם המאשמים בפרשה בתחום הסחר תוך התייחסות אליו בכינוי "עד המדינה", ללא ציון פרטים נוספים שיבוא לזיחויין, תפגע בעקרין "זכות הציבור לתעת".
6. ביחס לטענות אלו טענו המבקשות כי קיים גם קיים אינטרס ציבורי בנינוך לטענת המשיבה, וזאת כי עד המדינה עסק בפעילות עבריינית קודם לחתומות הסכם בינו לבין המדינה, וגם לאחריו. מוזם לחתימת ההסכם היו פתוחים כנגדו עשרות תיקים פליליים וגם לאחר חתימת ההסכם המשיך זח במעלליו והטעה כל השיפת שמו ומעלליו תפגע באפשרות שיקומו – אפי לה על מה לסמוך. כן טוענות המבקשות כיזוה לוקם חלק בפעילות נדליץ ציבורית יחד עם חברות ציבוריות הנסחרות בכורסה, וכך למעשה מתעסק באופן תדיר בכספי הציבור – יכו מטעם זה יש לציבור אינטרס לדעת מיחו האדם המוכיל פרויקטים הממומנים מכספו. עוד טוענות המבקשות כי טענת החשש לביטחוננו של עד המדינה מינאינית נוכח כך כי המאשמים ובני משפחותיהם מכיזים אותן, יודעים את זהותן, את מראה בניו ופרטים מוחים רבים נוספים לרבות הזכו מגלה ולא ברור כיצד פרסום זהותו בפני אותם אנשים המכירים אותו ממילא תעמיד איתו בטכנה.
7. שמענו את טיעוני בייכ הצדדים בדיון שהתקיים בניינו ביום 26/1/12 (לאחר כותן חכרעת הדין מיום 12/1/12). במסגרת דיון זה חזרה בייכ המבקשות, עוייד טל ליבלד, על עיקרי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 נ.י. פרק פמתא נ' סבן(עציר) ואח'

תיק תאונות: 354/09 ת.ח.

- 1 טענותיהן בבקשה וכן הוסיפה כי עובר לבקשת המדינה לאיסור פרסום שמו של עד המדינה,
- 2 פרטיו פרסמו במסורות שונים, כן לגבי החשיבות הציבורית, זו עולה בבירור מהכרעת הדין,
- 3 לטענתן מדובר במי שהיה הרוח החיה מאחורי הפרשה, כך הניד על עצמו וכך עולה גם
- 4 מהכרעת הדין. עוד טוענות המבקשות כי גם לגבי נסיונות השיקום, עולה כי זה המשך
- 5 במעללין, אחרי חתימת הסכם עם המדינה והמבקשות הדגישו כי זה מותר כדאוש עסקים
- 6 לגיטימי כביכול ועושה עסקאות עם הציבור, וממילא יש לציבור זכות לדעת עם מי חתמה
- 7 המדינה הסכם. עוד טענו המבקשות כי מדובר במי שלא תיקן דרכיו, לא היו לו שום עבדות
- 8 ולא בעיה לשבש-הליכי משפט ולעסוק בפלילים לרבות בעבירות אלימות. כן טענו כי הוא
- 9 בעצמו מעיד על כך כי הינו מהמר ומפסיד מאוד אלפי שקלים ואת לצד הדימוי הכביכול
- 10 לגיטימי שמבקש לציבור, וכי יש לציבור זכות לדעת מי הוא אותו אדם עימו הוא יכנס
- 11 לעסקים. כך שעה שזה ממשיך במעלליו מנגד הוא נהנה מהגנת המדינה באופן אבסורדי. עוין
- 12 הפנתה עו"ד ליבליך להלכה ולנסיקות שונות שניתנו ע"י בתי המשפט בעניין, לרבות בעניין
- 13 פרשנות סעיף 70 (ה).
- 14
- 15 8. מנגד ביכ המשיבה, עו"ד ניצן שפירא טענה כי בקשת המדינה למתן צו איסור פרסום נסמכה
- 16 על סעיף 70 (ה) לחוק בתי המשפט וכן הורה בהגון על עיקרי טענותיה וטענת כי איסור
- 17 הפרסום בנגע לעד המדינה נתבקש ראשית כדי להגן על כסחיו ושנית בזכותו הגיעו לעדות
- 18 ולחרשעה ולא ניתן מחד גיסא לומר לו לחזקת (והלכה שיתא פעולה) ומאידך לפרסם שמו ולא
- 19 להגן עליו, דבר שעשוי להביא לפגיעה עתידית בעדי מדינה שידעו שהמדינה לא עומדת
- 20 בהבטחתה. לגבי הפרסומים במקורות טענה המשיבה כי מדובר בטעות, וכי אמנם באמת יש
- 21 כנגד עד המדינה כתב אישום תלוי ועומד ותוא בעל חקר, וכי אם ידועים לפרסם דבר כך
- 22 שיש לו חברות ודבר שחיטה באיומים- איש לא מתנגד- אבל זה לא קשור לפרסום שמו כעד
- 23 מדינה.
- 24
- 25 9. עוד טענה המשיבה כי עמדת המשטרה מבוססת על החשש מהתנכלות לעד המדינה והחשש
- 26 לבטחונו. לטענתה עד המדינה טוען שכיום הוא נורמטיבי ומנסה לעסוק בעסקים חוקיים
- 27 (למרות שאמנם יש לו כתב אישום תלוי ועומד). כן טוענת כי לא ביצע עבירות בזמן ניהול
- 28 התיק. כן הודיעה המשיבה כי תעביר לעיונו מידע רלבנטי חסוי מקצין המודיעין באשר לעד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 מ.י. פרק פמתא נ' סבון(עציר) ואח'

תיק הוצונו: 1354/09 מ.י.כ

- 1 המדינה ובכל מקרה ביקשה כי גם אם תתקבל הבקשה, ינתן עיכוב ביצוע על מנת לאפשר
- 2 למשיבה לשקול הגשת ערר.
- 3
- 4 10. ביים המשיבה העבירה לעיונו תיק מודיעני עדכני בנוגע לפעילותו של עד המדינה בימים
- 5 אלו, בהנמצינו נציין כי מדובר בהערכה של גורמי מודיעין על המשך פעילות לא חוקית של עד
- 6 המדינה כל זאת לכאורה. ביים המבקשות לאחר הדיון הגישו הודעה בה סקרו את הפרשות
- 7 האלו חוקיות בהן נהג מעורב עד המדינה עובר ולאחר חתימת הסכם המדינה עימו, לרבות
- 8 בעייתים בהם מעורבת אלימות וכן הגישו תגובה בה ביקשו פראפרזה של המידע המודיעיני
- 9 שחויבר אלינו וכן סקרה דבר פעילויות לא חוקיות ואלימות נוספות שנודעו להן לאחרונה
- 10 בנוגע לעד המדינה.

דיון

התשתית הנורמטיבית

- 11
- 12
- 13
- 14 11. ככלל עקרון פרמיות הדיון הינו עקרון יסוד חוקתי המעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטת
- 15 ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד - 1984 (להלן: "חוק בתי המשפט")
- 16 ועל מעמדו הרם של עקרון זה וחשיבותו במסגרת המשטר החוקתי בישראל עמדה פסיקת
- 17 בית המשפט העליון פעמים רבות. בעניין זה ראו ע"פ 2676/97 אבו חוסיין אהמד נ' מדינת
- 18 ישראל, ע"פ מאגר משפטי (6/2/12) להלן: "עניין אבו חוסיין", ע"פ 334/81 הגינוזר נ'
- 19 מדינת ישראל, פי"ד לו(1) 832, 827 (1982); ע"פ 8670/07 דהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם,
- 20 7.11.2007); רע"א 3788/06 יפת נ' ידועות אחרונות בע"מ (לא פורסם); 19.1.2012.

- 21
- 22 "פומביות הדיון, כך הובחר, יש בה, בין השאר, כדי לחשוף את
- 23 פועלה של מערכת המשפט ואת ההליכים שהיא מקיימת לענינו של
- 24 הציבור הרחב, וזו נועדה להבטיח את זכותם של בעלי הדיון להליך
- 25 תקין והוגן, ויש בה כדי לחזק את אמון הציבור במערכת המשפט
- 26 בהגשימה את זכותו של הציבור לדעת, את חומש הניסוח ואת חומש
- 27 התקשורת והעיתונות (ראו: בש"פ 8698/07 אזולאי נ' מדינת ישראל
- 28 (לא פורסם, 19.10.2005; להלן: עניין אזולאי)). חריגה מעקרון
- 29 הפומביות תיעשה איפוא במשורה ובזהירות יתירה (ראו: ע"פ
- 30 9695/10 אבו ערישה נ' מדינת ישראל, והאסמכתאות שם (לא
- 31 פורסם, 23.1.2011; להלן: עניין אבו ערישה); בש"פ 5045/11 מדינת
- 32 ישראל נ' אשד (לא פורסם, 25.9.2011; להלן: עניין אשד); עניין

בית המשפט המחוזי כתר אביב - יפו

תמ"ח 1016-09 מ.י. פרק פנותא נ' סבון(עציר) ואח'

תיק היצוא: 1354/09

יפת. "עניין אבו חוסיין, עמ' 2.

כן ראו ע"פ 353/88 וילנר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (2) 451.

" עקרון מוגבלות הדיון, הקבוע בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה ובסעיף 68 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד-1984, הינו אחד העקרונות החוקתיים המרכזיים שביסוד שיטת המשפט שלנו. כשגורתו סמונה, כדוע, אחת הערכות העיקריות לתקינותו של הולין השיפוטי, הן בתחום עשיית הצדק ובירור האמת, הלכה למעשה. והן בתחום מראית גני הצדק קבל עם ועדה (דאה: ע"פ 334/81 דברי חשופט ד' לוי, בעמ' 832 מול אותיות השוליים ב-ה, האסמכתאות המאזכרות שם). "

12. עקרון מוגבלות הדיון נגזר על עקרונות חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, ונגזרת מהם זכות הציבור לקבל מידע על אופן פעולתן של הרשויות הציבוריות, ובמסגרת שכו לכלי התקשורת נודע תפקיד מרכזי. ראה ע"פ 10994/08 מדינת ישראל נ' הורג'מן, טרם פורסם (2009).

13. חריגה מעקרון זה תעשה רק בחלקים ייחודיים של נסיבות מיוחדות או במקרים בהם מתקיימים החריגים המפורשים בדן דוגמת סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט. וראה בעניין זה עניין אבו חוסיין, עמ' 3 ועניין אזולאי, עניין דהן, עניין אבו ערישה ועניין אשד הנזכרים שם. וכן רע"פ 5977/99 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (2) 97 (2004).

14. סעיף 70(ז) לחוק בתי המשפט קובע:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחוננו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם."

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 מ.ג. מרק פמותא נ' סבן(עציר) ואח'

תיק הייצוא: 1354/09

15. האומדן לבחינה הוא "לשם מניעת פגיעה חמורה", היינו להבדיל מפגיעה סתם בזכויותיו של נאשם, של בעל דין או אדם אחר. איסור פרסום שיכול לבוא לידי ביטוי בק אם אותו אדם מוכיח לבית המשפט שהפרסום עלול לגרום לו פגיעה חמורה, והנטל להוכיח פגיעה זו היא על המבקש לשכנע את בית המשפט בעניין זה.
16. בעניין פהשנות סעיף זה מצאנו לנכון להפנות לע"מ 4963/07 ידיעות אחרונות נ' פלוגי, "נבו" מאגר משפטי (27/2/08) עמ' 10 - 11:

"הוראת סעיף 7(ד) לחוק בתי המשפט תוחמת עצמה, בהקשר בו עסקינן, לאיסור פרסום בשל פגיעה בפרטיות. לפיכך, משלב ראשון בהפעלת הסמכות למי סעיף 7(ד) לחוק בתי המשפט יש לבחון האם איסור הפרסום המבוקש נדרש לשם מניעת פגיעה (חמורה) בפרטיות. בכך נבדלת הוראת סעיף 7(ד) לחוק בתי המשפט מהוראות אחרות, וזוגות הוראת סעיף 7(ד) (1)(א) הסמוכה לה, המסמיכה את בית המשפט לאיסור פרסום שמו של תשוד מקום בו הדבר עלול לגרום לו "זלזול חמור", מבלי לבחון מהו הערך המנוגן אשר הפגיעה בו מחוללת את אותו זלזול. מקום בו הפגיעה הנטענת אינה בפרטיות של אדם אלא בערך אחר, אין להוראת סעיף 7(ד) לחוק בתי המשפט כדי לסייע.

"תיקפת של הזכות החוקתית לפרטיות ייקבע על פי פירושה של הוראת סעיף 7 בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. לזכות הזיכויים שונים, ותחומי פריסה רחבים..."

17. בסוגיית חשיבות עקרון פרטיות הדיון והיוון האינטרסים (האבחנה בין עד "רגיל" לעד מזינה" כשהראשון זכותו לפרטיות נזרבת בעוד לבין השני מנוחה מוחלטת של גילוי זהותו עשויה להיות בלתי מידתית- ראה ת"פ 10291-01-12 ידיעות אחרונות בע"מ נ' מדינת ישראל, "נבו" מאגר משפטי (27/1/12) שניתן בעניינו של עד המדינה, בפרשת הולילנד. נעיר כי שם במובחן מעניינו מדובר במצב דברים טרם מתן עדותו של עד המדינה ועוד טרם שמיעת התיק, וגם אז ציין בית המשפט מפי כ"י השופט ד"ר מדרוק את חשיבות האינטרס הציבורי בגילוי וקבע:

"בסוכומו של דבר לפניי "חתגשות" חזיתית בין זכות הציבור לדעת, שאיננו מבטל אותה כל עיקר, לבין מטבת של נסיבות המעוררות השש גדול לתקינותה של העדות במקרה של התרת הגילוי. לפיכך נראה לי שהאיזון הנכון ועוז בהתרת צו איסור הפרסום על כט לכל הפחות עד סיום עדותו של עד המדינה.

אני מקווה שלאחר העדות לא תהיה עוד התנגדות לפרסום. ממולא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 מ.י. פרק במתא נ' סבן (עציר) ואח'

תיק חיצוני: 1354/09 תב

נתקן אז, לאין שיעור מידת העניין של אמצעי התקשורת בעד. מכל
מקום העדות לא תושפע מכך. אלא שאינני רואה לחרוץ דעה בהקשר
להחלטת הרגנית לאחר העדות. (עמ' 10 להחלטת)

ענין הכלל אל הפרט

18. כעניינו שני טעמים עיקריים, שעלו אף בטענות הצדדים, הסקונים בחינה בשאלת איסור הפרטים האחד – הסכנה לבטחוננו של הנאשם ולבטחון קרוביו, השני – שאלת האינטרס הציבורי באיזון השיקולים השונים, יש ליתן משקל ראוי לכל אחד מהם, וזאת בהתאם לעקרונות שנקבעו בפסיקה, ונך התייחסות לפרטי המקרה המובאים להכרעה. מונח הפרטיות הינו רחב ונתון למרשנות שונות ובעניינו עלי לבחון האם הפגיעה שעלול להיגרם לעד המדינה ד.ד. היא כה חמורה שגוברת בנסיבות העניין על האינטרס הציבורי כבד המשקל של עקרון מומביות הדיון וזכות הציבור לדעת!
19. עד המדינה ד.ד. כבר סיים זה מכבר מתן עדותו, בתיק ניתנה כבר הכרעת דין ואנו מצויים ערב טיעונים לעונש. עד המדינה הינו עדיין מרכזי ודומיננטי בפרשה שנדונה בפנינו. שיתוף הפעולה שלו סייע רבות לרשויות המדינה לבסס ראיות כנגד שותפיו, עם זאת אין לשכות כי תפקידו היח ככ"י בהפעלת הרשת לסחר בבני אדם.
- לעד המדינה עבר פלילי מכביד, רשימת התיקים שנסגרה במסגרת הסדר עד המדינה כוללת עשרות תיקים בעבורות דומות. כבר במהלך שמיעת עדותו היברר, כי תלוי ועומד גבר כתב אישום חמור נוסף, וכי אמירתו כי זנת את דרך המסע אינה משקפת את המציאות.
20. פרטיו האישיים של עד המדינה, שהיה שותף לעסקי הסחר עם חלק מחוקשימים, ידועים להם ולבני משפחותיהם ולגורמים שונים באופרציה. כך עלה אף מהעדויות השונות שנשמעו בפנינו במהלך ניחול התיק, אלו היו בקשרים עסקיים בשך שנים ומכירים היטב זה את זה. אין מדובר אגוא בצדדים זרם, שגילוי פרטיו עלול להעמיד אותו בסיכון מפניהם. זאת ועוד מחראיות שהציגה ב"כ המאשימה, שכללו בין היתר אמירות כלליות וסתמיות ולא אינדוקציות משמעותיות, לא התיישמתנו כי נסקפת סכנה חמורה לחייו של עד המדינה, בוודאי לא כוו שיש ביכולת להזוף את האינטרס הציבורי כבד המשקל בנסיבות (חוגש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 1016-09 מ.י. פרק פמתא ז' סבן (עציר) ואח'

תיק חיצוני: 1354/09

- 1 כנגדו כתב אישום בפרשה המורה במסגרתה נטען שעד המדינה חבר עם גורמי פשיעה
2 שלכאורה עסקו במעשי סחיטה בכח ובאיומים.)
3
4 מטעמי הצדדים ומהמידעים המודיעיניים שהוצגו בפנינו עלה בברור כי באדם אשר
5 ממשך בפעילות לא חוקית לכאורה גם לאחר חתימת הסכם עד המדינה, לרבות בעניינים
6 הקשורים להפעלת מקומות עיסוק בזנות, כן הוגש כנגדו אישום חמור וכתב אישום המייחס
7 לו קשר עם גורמים עבריינים.
8
9 מעל לכל- עד הנהגה עסק בפעילות נרחבת פעולם העסקי- מסחרי בתחום הנדלין,
10 במסגרתה מלקשרים עימו גורמים רבים. גם בהנחה שעיסוקו הנוכחי הניל הינו לגיטימי,
11 יש חשיבות רבה לדבר ודעתי טיבו של עד המדינה כשיקול במניין שיקוליו של הציבור הבא
12 עימו במגע עסקי- מסחרי.
13
14 לקחנו בחשבון באזון השיקולים את האינטרס הציבורי אותו הציגה המדינה בדבר החשש
15 מהרתעה עתידית של עדי מדיון סלחנותם הסכמים עם המדינה. לו היח סוכח כי עד המדינה
16 התנתק מפעילות לא חוקית ואינו מנהל פעילות עסקית- מסחרית בולטת- ייתכן והיינו
17 שוקלים להעדיף את השיקול של העדפת האינטרס הציבורי של עידוד עדים פוטנציאליים.
18 אלא שבנסיבות עקרון זה נסוג בפני העקרונות המשמעותי של זכות הציבור לדעת, בפרט
19 בנסיבות דכאן משמדובר בפרשה חריגה ויוצאת דופן ביותר-בנסיבות חמורות כהן מדובר
20 במי שהיה מראשי אופרציות ניהול רשת הסחר חובקת מדינות, בעולם שבמסגרתה ניהל העד
21 יחד עם הטאטמים בתי בושט ועסק בסחר בנשים בהיקף נרחב מאוד, ומשעד המדינה הן
22 עובר לחתימת החסכם והן לאחריו לא חדל מפעולותיו הלא חוקיות. השארת זו איסור
23 הפרסום על כנו, בנסיבות, תשמש ככסות להגנה על עדי מדינה הבלתיים להמשיך בפעילות
24 לא חוקית, ואולי אף בשל כך תהווה תמריץ לא ראוי לאלו להמשיך בפעילות לא חוקית תוך
25 הנפת דגל איסור הפרסום הנגן על חשיפת פרטיהם.
26
27 הן המשך פעילותו הלא חוקית ואף אם לכאורה ואף שטרם הוכרע כתב האישום שהוגש
28 כנגדו והן המשך פעילותו בתחום הנדלין ופעילות סחר אחרות- מצדיקות העדפת האינטרס
29 של טובת הציבור ותזוהרתו מפני העד ואופיו, עברו, פעילותו הלא חוקית וכו'. זכותו של

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תמ"ח 1016-09 מ.ג. פרק פמותא נ' סבן(עציר) ואח'

תיק היליוני : 1354/09/תב

1 הציבור לדעת עם מי הוא נא במגע עסקי בתחום הנדל"ן ווברת במקרה דנן על זכותו של
2 העד לפרטיות ולחיסיון מפני פרסום פרטיו.

3

4 21. סופו של דבר מצאנו לקבל את עתירת המבקשות ולהתיר את פרסום שמו של עד המדינה
5 ד.ד. נבחר כי צו איסור הפרסום בכל הנוגע למתלוננות/קורבנות הסחר עומד בעינו. בשלב
6 זה יונקת בקשת המשיבת בדיון ליתן צו עיכוב ביצוע לשקול האם בנונתה להגיש ערר על
7 החלטה ממנון זה, אנו נוהגים צו עיכוב ביצוע להחלטתנו של 14 יום.

8

9

10

11

12

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ב, 15 פברואר 2012, בהעדר הצדדים.

13

14

15

חאלד כבוב, שופט

16

מאיר יפרה, שופט

ד"ר דבנה אבניטלי, שופטת

חאלד כבוב, שופט
אב"ד

17